

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Biblioteca Centrală
Proletară

Nr. 30(270)

Anul IX
30 Iulie 1960

**EXAMENUL
VACANȚEI**
(pag. 3-4-5)

Fotografie de
S. STEINER

PENTRU BUNASTAREA POPORULUI

La foarte puțină vreme după cel de-al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român, poporul nostru a luat cunoștință de două documente deosebit de importante: Hotărîrea cu privire la pregătirea și promovarea cadrelor tehnice, economice și de cercetare științifică și la îmbunătățirea salarizării lor — și Hotărîrea cu privire la reducerea prețurilor de vânzare cu amănuntul la unele bunuri de larg consum.

Aceste recente hotărîri adoptate de partid și guvern sînt o nouă dovadă a superiorității orînduirii noastre socialiste, a grijii continue pentru bunăstarea oamenilor muncii.

Noua reducere de prețuri, așa cum subliniază Hotărîrea partidului și guvernului, se bazează pe rezultatele obținute în creșterea producției industriale și agricole, pe sporirea productivității muncii și reducerea prețului de cost, pe obținerea de economii peste plan, pe succesele în îndeplinirea și depășirea planului de stat pe semestrul I, 1960.

Noua reducere de prețuri privește peste 1.100 sortimente de mărfuri și va aduce populației un câștig de circa un miliard de lei anual.

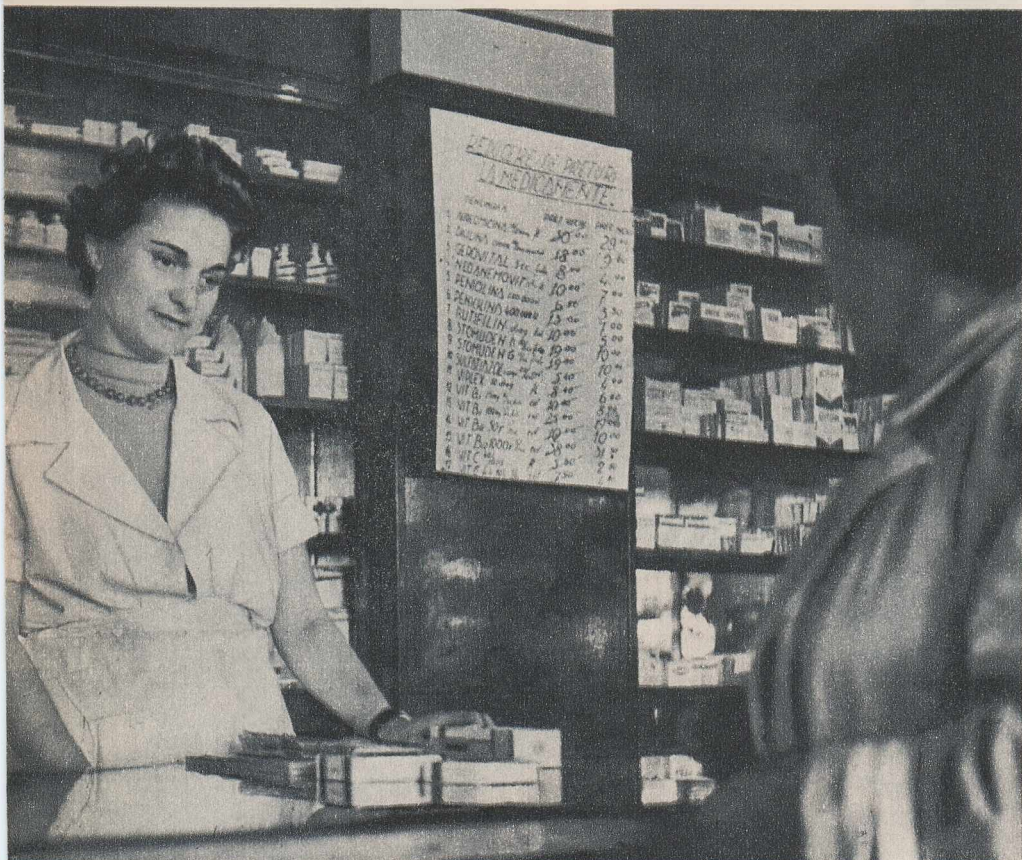
Recentele hotărîri ale partidului și guvernului constituie pentru oamenii muncii din țara noastră un puternic îmbold. Ei sînt hotărîți să muncească cu elan sport, să îndeplinească mărețele sarcini trasate de cel de-al III-lea Congres al partidului nostru. Ei sînt convinși că îndeplinirea acestor sarcini va fi urmată de noi măsuri, care vor îmbunătăți și mai mult viața.

Poftiți, tovarășe, pantofli-s frumoși, trainici și mai ieftini cu peste 20% decît pînă acum...

O perdea cu preț redus (reducerile la diversele sortimente de perdele sînt de 10-61,2%).

↑ Medicamentele au cunoscut mari reduceri de prețuri (penicilina între 40-46%, vitamina C cu 36% și cu 55%, P.A.S. cu 27% etc).

Amatorii de motociclete au devenit și mai numeroși. Mai ales că s-a ieftinit și benzina!...

Ceasornicele au fost ieftinite cu pînă la un sfert din vechiul lor preț.

O cravată frumoasă, de mătase naturală, pentru soț sau pentru logodnic, cu prețul redus de la 62 la 55 lei...

Carnea de porc calit. I, orezul, produsele de franzelărie, cacaoa, cealul, sardelele, cafeaua, piperul etc. — au cunoscut importante reduceri de prețuri. Prețul ciocolatelor a fost și el redus cu 13-16,7%. Spre bucuria celor mici... Dar și a părinților...

Noi reduceri de prețuri

	PREȚ VECHI	PREȚ NOU
Cravată de mătase naturală	62	55
Papion de mătase naturală	45	34
Papion cu cataramă, mătase naturală	45	32

PREȚ VECHI: 48, PREȚ NOU: 40

PAPION DIN MĂTASE NATURALĂ

PAPION CU CATARAMĂ

Șarjă... studențească la uzinele „23 August”. Emoția luării probei de oțel se citește pe fețele studenților grupei 509, din anul I al Facultății de mecanică a Institutului politehnic din București. Șarja nr. 3.880 a reușit.

Examenul vacanței

Fotoreportaj de Igor ȘERBU (text)
și Samoil STEINER (fotografii)

Mai ții-neți minte? Pentru eroul „Jocului de-a vacanța” al lui Mihail Sebastian vacanța se confunda cu șezlongul, cu lenea, cu mizantropia voită, cu „deliciile” evadării pe loc — pe un loc numai aparent izolat de orînduirea burgheză, atît de ostilă elanurilor și idealurilor tineretului. Pentru zeci de mii dintre studenții noștri, vacanța, recrearea — desfășurată pe trei coordonate: practica în producție, munca patriotică și odihna — înseamnă mișcare, ritm, cunoaștere, refacerea forțelor. În total: o verigă din lanțul unitar al studiului.

Și, într-un anume sens, vacanța începe la noi printr-un scurt examen. Locurile de practică pot fi chiar viitoare locuri de muncă ale actualilor studenți. Alături de muncitori, studenții cunosc și dobîndesc înalte trăsături ale eticii muncitorești, o nouă atitudine față de muncă, un orizont mai larg. Drumul propriei realizări duce prin școala muncii, iar ei se înfățișează la marele examen al vacanței hotărîți să achiziționeze forțe și

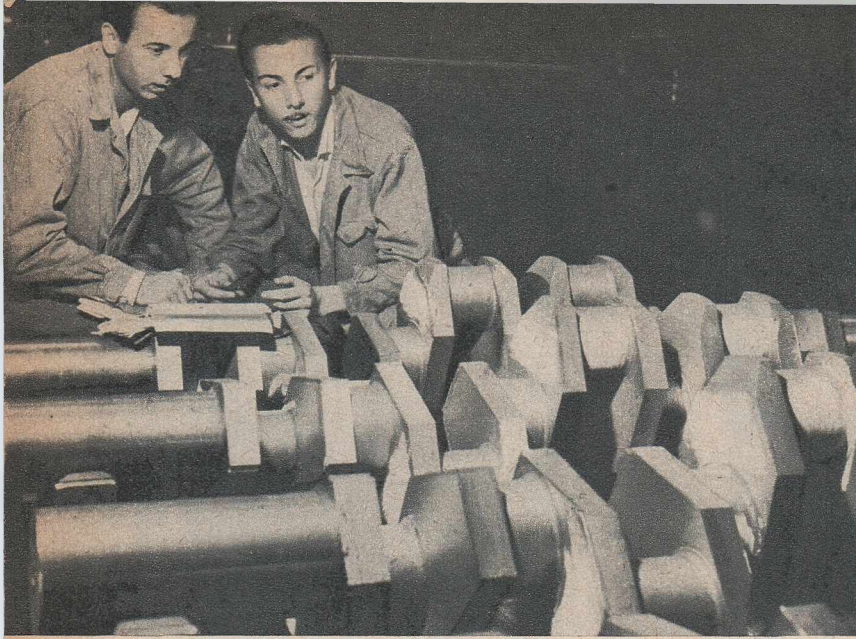
cunoștințe noi. Și după aceea pleacă să se recreeze, să acumuleze noi forțe de muncă.

★

...Reporterul fotografic se catără pe mașini, pe podul rulant, pe ce găsește, în căutarea unghiurilor artistice. Dar toate unghiurile sînt artistice aci. Aci — adică în imensele secții ale uzinelor „23 August”. Cu cîte mii de grade se măsoară acum temperatura din cuptor? La turnătorie, un cuptor se arată a fi parcă mai altfel decît în amfiteatru, studiat pe planșe, pe schițe. Trebuie să stai alături de maestrul topitor Anghel Muțu, să îmbraci șorțul de protecție, să simți pe obraji dogoarea flacării, să iei în mîna lingura de oțel, să încerci emoția inedită din așteptarea pro-

Mic curs de înțelegere metalurgică. Ana Ghișe, din anul II al Facultății de matematică și fizică din București, ascultă explicațiile tovarășului Stan Ion, șef de echipă la atelierul de montaj al uzinelor „23 August”. →

Frații gemeni Hovnanian — Mircea și Vladimir — studenți ai Facultății de mecanică, au rezultate „gemene” merituoase și la învățătură lată-i făcînd schița unor arbori-cotiiți.

Grupa integralistă nu se dezmente nici în timpul practicii. Componentii grupei 913 a Facultății de chimie din București studiază cu aceeași conștiințozitate ca și în timpul anului mecanismul motorului M.G. 450 HP. Explicații: Inginerul Alexei Casapu.

bei, ca să știi cu adevărat „rețeta” preparării oțelului.

500 de studenți din Iași, București și Timișoara au venit să învețe în această universitate metalurgică legile, teoremele, emoțiile vii și absolut necesare ale practicii. Peste tot au fost înconjuțați cu dragoste și încredere. Șapte dintre ei, studenți din anul I, grupa 509 de la Facultatea de mecanică a Politehnicii din București, au avut prilejul de a elabora o șarjă de oțel, o șarjă a lor, șarja nr. 3.880. Examen greu, desigur, precedat de emoții, încheiat însă cu satisfacții. Conduși de maestrul topitor, ei au trecut cu brio examenul, au înțeles lesne îndemnul pe care în vuietul cuptorului le strigă maestrul, într-un limbaj specific, original:

„Acum!... O dată! Luăm probă!... Hai!...” Căci ei înșiși, acei studenți, vin fiecare din producție. Gheorghe Ion a fost strungar la Uzinele metalurgice din Tîrgoviște; Cornel Dovleac a fost radiofonist la „Electronica” din București; Constantin Soceanu — tehnician la TAROM; Octavian Rădulescu —

Colocviu intim sub soarele vacanței. →

mecanic auto; Constantin Vărzaru — șofer.

I-am văzut în fața cuptorului. Lumina flăcărilor le juca pe fețe. Erau nespuse de frumoși. Puteau fi fotografiați din orice unghi.

★

...Reporterul fotografic se catără pe lăzi, pe ce găsește, în căutarea unghiurilor artistice. Dar ce unghi ar putea fi neartistice aici, pe cîmpul de legume al Gospodăriei Agricole de Stat din Afumați, sub un cer de un albastru neverosimil, unde peste cincizeci de studenți ai Facultății de stomatologie din București se află plasați pe cea de-a doua coordonată a vacanței — munca patriotică? Sîmbătă, 25 iunie s-a încheiat sesiunea de examene, iar duminică dimineața, la 26 iunie, s-au îmbarcat în camioane în curtea institutului și, cu cîntec, cu drapele fluturate în vînt, au pornit-o spre gospodăria unde aveau să aducă, după vrerea lor, un sprijin muncilor agricole de vară. Luni dimineața, la ora 6, are loc primul „careu” al brigăzii. Nicolae Gănuță, organizatorul de U.T.M., face cunoscute sarcinile: atîția la prașila de porumb, atîția la copilit roșii, la cules paie, la strînsul fasolei, la însilozatul orzului. După cîteva zile, contabilii G.A.S.-ului au început să calculeze economiile realizate de studenți.

Cîmpurile gospodăriei din Afumați sînt, desigur, altceva decît singuratica pensiune Weber din „Jocul de-a vacanța”; dar și oaspeții sînt de un cu totul alt profil moral și cetățenesc decît bietul Ștefan Valeriu. Vacanța pentru ei nu e un joc, ci un prilej de bine-meritată odihnă; în același timp începutul vacanței aduce un examen de conștiință patriotică, un prilej dorit de a veni în sprijinul celor ce făuresc belșugul.

Cînd ziua de muncă s-a încheiat, din nou se formează careul și Nicolae Gănuță face cunoscute rezultatele. Acum, băieții și fetele pot să se distreze, fiecare după preferință, fiindcă, la urma urmei, distracțiile sînt o coordonată a vacanței, chiar și în scurta perioadă a începutului ei, care este dăruită muncii patriotice. Constantin Petre, fotbalist pasionat, pune bazele unui meci cu echipa gospodăriei; Maria Georgescu se cufundă în lectura clasicilor; Nicolae Verzea „savantul”, autorul unei lucrări științifice premiate și experimentate la clinica chirurgicală a spitalului Brîncovenesc („Modificările tensiunii portale în șocul traumatic”), pregătește o conferință despre caria dentară, pe care s-o țină la căminul cultural; Nicolae

Gănuță, și Nicolae Lovin, și Vințilă Cîrstea, și alții, se angajează în „grandioase” partide de pescuit.

Zilele de vacanță sînt trăite intens, cu fețele luminate fie de razele soarelui, fie de flăcările metalului, cu emoțiile și satisfacțiile unui adevărat examen. Oriunde s-ar găsi în aceste zile, ei toți și fiecare în parte se află, din punct de vedere fotografic, în unghiuri artistice.

...Și tot în asemenea unghiuri se vor afla și cînd — după terminarea perioadei de practică în producție și de muncă patriotică — vor pleca la odihnă. Lunile de vacanță ce vor urma — ca excursii, sport, distracții tinerești — vor fi o perioadă de refacere a forțelor în vederea următorului asalt al cetății științei, ce va începe în toamnă o dată cu noul an universitar.

VILA

După aspectul exterior, fabrica de oglinzi „București” pare o vilă... Dar spațiul creat prin clădiri anexe este suficient pentru cei aproape 200 de muncitori, cărora li se oferă prin aceasta o ambianță plăcută.

În secții lucrul merge ca „pe roate”.

Dumitru Hazliu, fără să-și fi schimbat numele-n renume, e mereu bine dispus. În timpul lucrului fredonează și e pus pe glume. Lucrează la cuptorul „Securit” — unic pe țară, în care geamurile, încălzite la 700 de grade și răcite brusc, devin incasabile. Am urmărit fazele de muncă ale acestei secții și am primit explicații tehnice. Auzim deodată „poc!” Dumitru Hazliu trîntise pe podea un coscogeamite geam de circa un metru pătrat. Mi l-am închipuit tîndări. Dar era intact. Fusese trecut prin cuptorul special de securizare. După această demonstrație,

COPERTA NOASTRĂ

Studenta Margareta Tudor de la Institutul medico-farmaceutic din București, la muncă patriotică pe ogoarele G.A.S. din Afumați, regiunea București.

↑
Studentii ai Facultății de stomatologie, în grădinăria G. A. S. Afumați.

←
Intermezzo studențesc după orele de muncă patriotică.

Așa se încheie o zi de muncă patriotică. →

CU SURPRIZE...

același Hazliu (la propriu și la figurat) a mai făcut una — de astă dată acrobatică. A prefăcut unul din geamuri într-un original balansoar peste prag, care a susținut patru persoane.

Ochelari, lentile... și inovații

Secția de prelucrat lentile reține atenția prin mecanizarea ei spectaculoasă. „Toate aparatele sînt executate în țară — ne-a explicat cu mîndrie Maria Chișu, fruntașă în producție. Piesele provin de la întreprinderea I.O.R. și TEHNOCIN“...

În secția de fasonat rame pentru ochelari se pune la punct un nou model de ochelari de soare pentru vară, ce va apărea curînd în vitrinele magazinelor. Mai vizităm și cuptorul de curbat sticlă, condus de comunistul

Rădulescu, inovatorul șlefuirii în bloc a vizorilor pentru sudori, foarte solicitată în industrie.

În această fabrică, mică după aspect, dar destul de importantă prin rezultatele obținute (planul producției globale pe primele patru luni, realizat în proporție de 196,2 la sută, planul de beneficii în aceeași perioadă depășit cu 24 la sută) se mai realizează sticle pentru heliografe, parbrize pentru șalupe și un nou tip de vitrină — precum și semnalizatoarele C.F.R. și oglinzi reflectoare pentru aparatele de filmat. Ca să nu mai vorbim de oglinzile obișnuite de felurite dimensiuni — articol de bază al „Vilei cu surprize“.

Andrela STEIU

Fotografii de
Traian BRAȘOVEANU

① Florile gravate pe sticla viitoare oglinzi sînt opera șlefuitorului Vasile Drunea.

② Pare de necrezut. Sticla securizată a devenit atît de rezistentă încît poate susține cu ușurință greutatea unui om!...

③ Se face toaleta oglinzilor...

CASA DE ZESTRE

Șchiță de KORMOS Gyula

Ilustrație de Constanța GHEORGHE

Din ce se apropia ora plecării, tot mai neliniștită era Anușca. Geamantanul fratelui ei mai mare era deja închis și se găsea așezat, bine închingat în curele, pe podina pridvorului. Doar două ceasuri mai erau până la tren, iar Andrei, bărbatu-său, în loc să aducă vorba despre ceea ce trebuia, în primul rând, să aranjeze, turna merou în pahare, ridea cu gura până la urechi și nu mai isprăvea cu grozăvelile. Se vedea cât de colo că băutura începuse să-i cam aburească mintea și cuvînta de toate celea, numai de ceea ce o frămînta, tăcea chitic.

Anușca nu prea înțelegea: ce naiba-l interesează pe nene-său toate astea? Și încă chiar așa, de-a fir-a-păr! Ieri pe vremea asta sosise — venea de la mare, unde-și făcuse concediul și se oprise și nu la el în drum spre casă; rămînea la ai lui doar o zi și o noapte, după ațitia amar de ani, și în loc să întrebe de treburile familiei, iacătă-l că pe el îl interesează numai sfecla, creșcătorii de porci și grădina de legume! Azi-dimineață de-abia l-a putut face să imbuce ceva și hai prin sat! Cică să vadă colectiva, să dea cu nasul prin toate grajdurile, că vrea să știe unde-s hambarele și ce-i cu atelierile. Și nu s-a lăsat până n-a trecut prin seră, a pretins să i se deschidă căminul cultural, a ținut să pipăie cu mîna lui aparatul de proiectie și, până la urmă, ei — sora lui și cumnatul lui — au fost siliți să-l poarte și pe la casa de nașteri, și pe la creșă. Voia să vadă tot, să știe tot, de ziceai că-i vreun gazetar și nu alta. Și uite-și-acum: gata-gata să plece trenul și el încă tot chestia cu colectiva o purică. Iar nepăsătorul de bărbatu-său răspunde la întrebări de zici că-i un școlar în fața dascălului.

Unde i-a fost ei mintea să lase în seama bărbatului chestia cu casa? — își zice cu ciudă. Se găsește îmbrăcată în hainele de duminică, stă rezemată de stilpul cerdacului, cu fața imbujorată, și ascultă taifasul celor doi bărbați.

Și... ce naiba l-o fi găsit și pe frate-său asta de întreabă atîtea verzi și uscate? Ce-l privesc pe el treburile din sat, cînd de mai bine de 15 ani a plecat de-acasă, adică tocmai de cînd n-avea nici 16 ani impliniți? Treaba asta se petrecuse imediat după război cînd pe aici, pe-acasă, nu se găsea nici de lucru și nu se găseau nici de-ale gurii, fiind peste tot sărăcie lucie. Luîndu-și traista-n băț, băiatul lucrase vreo doi ani de zile pe la calea ferată iar, apoi, dintr-o dată, cei rămași acasă se pomeneiseră cu o carte postală de la el, tocmai de pe Valea Jiului. Intrase miner la Lupeni. De atunci nu mai dase decît de două ori pe acasă; în '48, la înmormîntarea lui taică-său, și încă o dată prin '53, vara, cînd se înființa colectiva. El o hotărîse pe maică-sa să între și-i promisese să o ajute ca să-și facă altă casă în locul celei bătrînești care se cam lăsase într-o rină.

O să clădim una cît pe colo, măicuțo — zicea — da' să am și eu o odale numai a mea, dacă mi s-ar face vreedată dor de casă. Bani îți trimis eu, că dinspre partea asta n-am de ce mă plînge; cîștig bine, mi-am și pus ceva de-o parte. Am vorbit și cu cei de la colectivă să vă dea o mînă de ajutor, de-o fi de lipsă.

Nici doi ani nu trecuseră și casa cea nouă se și înălțase pe locul celei vechi. Și bani nu fuseseră nevoie să dea el, pentru că ei scosseră destul din zile-muncă. Duraseră casă frumoasă, din cărămidă, cu două camere — bucatărie, cămară... Ce mai

tura-vura! Pînă și gardul tot din cărămidă era. Dar bălatul nu dăduse pe-acasă nici atunci, nici de atunci. Nici barem cînd cu moartea maică-si — în toamnă-s doi ani! — nu putuse să vină. Ce-i drept, nici nu putuseră da de dînsul, ca să-l înștiințeze la vreme, căci se găsea hăt! tocmai prin Uniunea Sovietică, pe unde cutreiera cu o delegație de mineri de-ai lui. De atunci, de cînd o îngropaseră pe mamă-sa, parcă și mai puțin îl dorea capul de satul lui. Se mulțumea să întrebe prin scri-sori de una, de alta, dar pe-acasă nu-i mai era aminte să treacă. Vezi, d-aia era de mirare că acum, așa, dintr-o dată, îl interesau toate, și încă așa, să nu-i scape nimic. Il descosea pe nătărăul de bărbatu-său de ziceai că i-a venit poftă să se stabilească în sat și că vrea să știe, cu orice preț, ce se poate cîștiga și cum se poate trăi pe aici în momentul de față.

Cînd i se abătă prin cap un asemenea gînd, pe Anușca noastră o trecură răcorile. Nu cumva i-o fi aminte să se așeze pe aici și să intre-n colectivă? Tot ce se poate, gîndi ea mai departe, căci, în definitiv, fătul astor plaiuri e și el; pe aici și-a petrecut copilăria, în pîrful asta s-a bălăcit de ațitea ori în arșița verii, aici i-s neamurile, aste cîmpii și aste crînguri le cunoaște cum își cunoaște palma. Și... s-o spunem pe șleau: acum nici pe aici nu mai e uritul de mai înainte. Omul care nu-i trîndav trăiește boierește, se poate zice, față de cum trăia cu numai cîțiva ani în urmă, iar fratelui ei — asta-i fără puțință de tăgadă! — i-a plăcut munca întotdeauna. De mic avea așa ca o sprinteneală la lucru... Darmite acum! Gaură-n cer ar face pe aici, pe la colectivă, mai ales că între timp s-a ales și cu învățătura de carte, și-i și membru de partid, are și sumedenie de decorații. Te pomenești că dacă ar veni să se așeze pe aici, pe el l-ar alege președinte la colectivă! Cain asta i-o fi umblînd și lui prin cap de tot întreabă...

Ei, dar ce facem noi în cazul asta? — îi licări prin cap Anușcăi, de pînă și respirația i se tăie. Să vezi că pînă la urmă îi trebuie casa! Casa e moștenire, că pe numele mamei se ridicase. Și biata maică-sa spunea mereu cît a trăit: „a lu' nene-tău, a lu' Andrei e jum'ate din casa asta!”

Și... doamne, iartă-mă! Oricît îi era el de drag acest frate, oricît de mîndră era de el, parcă tot îl părea acum rău că se ținuseră de capul lui, să vină și să vină pe-acasă. Dar... vorba aceea: cui naiba i-ar fi trîsnit prin cap că o să-i cășuneze a se așeza în sat! Ce-i drept nu-i păcat: ei — pe lingă dragoste și dor — mai ales pentru chestia cu casa doriseră să dea ochi cu dînsul. Să se limpezească cumva și cu asta, căci clădirea era moștenire și, deci, jumătate era a lui. Așa dorise mama lor și așa se făcuseră actele. Treaba n-ar fi avut prea mare importanță dacă se mărita și ea, ca alte fete, la casă de om, să plece la bărbatu-său. Dar vezi că nici părinții lui, ai soțului ei, nu aveau decît casa veche, și bătrîniul trăiau încă amîndoi. Ei stăteau în odaia din fund, iar în față se găsea adăpostit un frate de-a lui bărbatu-său. Unde erau să se mai îngrămădească, la un adică, și ei? Pe cînd aici? Ehe! Casă nouă, odăi cît pe colo. Cum naiba să le vină să o ia din loc? Așa că era la mintea omului: de cînd murise maică-sa, tare ar mai fi vrut să se știe la un fel cu frate-său, în privința casei.

Totuși, treaba nu se putea aranja prin scrisoare, și acum, cînd frate-său e aici, numai pen-

tru 24 de ceasuri, iată că nici prin gînd nu-i trece să vorbească despre casă. Iar bărbatu-său, parcă nici n-ar ști ce-o doare pe ea. Ia uite la el și acum: parcă anume vrea să-i facă poftă lui cumnată-său de venit în sat! Și gîndul i se înfițe și mai adînc în minte cînd fratele ei exclamă rîzînd:

— Tar mi-e bine, măi, copii! Tare-s bucuros c-am venit pe-acasă! Cîte s-au mai schimbat de cînd n-am mai dat pe-aici!

Zău dacă-mi mai vine să plec. Anico, tu — urmă întorcîndu-se către sora-sa — credeai tu acu' 15 ani una ca asta? Parcă ieri erai o scribă de fetișcană slăbuță și pîrpirie de mai-mai să te sufle vîntul. Îți mai aduci aminte? Tata, săracul, nu prea sta pe-acasă. Se afla la pădure, la doborît de trunchi, taman colo-n virful muntelui. Mă Andrei, mă! — grăi lăsîndu-și mîna pe umărul cumnatului său — i-ar fi trîsnit cuiva prin cap atunci că-n satul asta amărit o fi lumină electrică în fiecare casă, că pe uliți vor luci becuri cît pe colo și că, întorcîndu-te de la cîmp ori de la pădure, n-ai decît să sucești butonul aparatului de radio pentru ca să auzi muzică ori vreo piesă de teatru? Nici că visam una ca asta!

Iar apoi, alunecîndu-și ochii de-a lungul rochiței cu dante-lărie a soră-si și la ciorapii ca pînza de păianjen, exclamă hotînd:

— Ar fi zis cineva că tu, fata ciurdarului, vei trage clorap de nylon și pantofi ca ăia în picioare? — Ce clorapi de nylon, bre! — sări celălalt cu gura, spre și mai marea spaimă a nevastei

sale — azi nici merindea la cîmp n-o mai duc decît în sacose de-alea „plastice”. Ehe! Altă lume-i azi, vere! Știi tu — adăugă el în timp ce umplea din nou paharele — știi tu că patru înși și-au luat motocicletă? Al dracului să fie cine minte! Iacă, unu-i Koroso Pista, al doilea-i Noda Gyuri, apoi Tako Jancsi, ăla măruntelul, și al patrulea Kádár Anti! Auzi, măi? Kádár Anti! Cică „biți-călu” nu le mai place! Măcar și biciclete sînt deja peste sută în sat. Să vezi și să nu crezi! Pustani de 6-7 ani și numai ce-i auzi: „dă-mi și mie „țîră”, „roa-ta”, să fac un „tur“! Apoi, nu mai avem nici noi mult și ne-om lua un motor...

Ana își dădu seama că s-a cam zis cu bărbatu-său în ce privește rezolvarea treburilor care o ardeau. Ea ar trebui să deschidă vorba, dar nu prea știe cum să înceapă. Peste 30 de minute e trenul aici și ei ar trebui să pornească, dacă nu vor să-l scape. Și încă tot n-au aranjat

— Ei! În sănătatea voastră, cumnate! — exclamă celălalt. Rămii cu bine, Anico! Mă bucur că vă văd sănătoși tun, și pe deasupra și mulțumiți. Nespuse de bine-mi pare... Da'ce-i cu tine, fată, de stai ca o curcă plouată? Hai să fie cu noroc și aveți cuvîntul meu că de-aci-ncolo vă voi călca mai des. Dar mi-ar fi mai la-nemî-nă dacă v-ați repezi și voi din cînd în cînd pînă la mine, la Lupeni.

— Las' să-ți găsești înfi una, să te-nsoiri și tu... și-apoi om veni să-ți jucăm la nuntă — răspunde femeia așa, mai mult ca să-și ascundă plînsul care o-ncearcă. Și parcă îi pare chiar bine că n-a mai deschis vorba despre casă. Las' că-i mai bine așa. Cu d-astea era să i se înfă-țezeze cînd omul s-a abătut pe la el după ațitia ani? Și încă pentru o singură zi! Nu i-ar fi venit la socoteală băiatului și pînă la urmă ar mai fi și crezut că nu știu ce și nu știu cum...

Dar iată că în ultima clipă afurisitul de bărbatu-său e gata să dea cîntea pe rușine, stîrnit probabil de vorba ce venise despre căsătorie.

— Să nu fie cu bănat, cumnate, dar era cît pe aici să uit; voiam să grăm cu tine și despre casă...

— Despre ce fel de casă? — se miră celălalt.

— Despre casa asta în care ne aflăm și care, după cum se știe, e jumătate a ta... Ne-am tot socotit cu Anica... să aranjăm ceva, dacă și așa stăm în ea...

— Ce să aranjați mă, oameni buni?!

— Păi, vezi că eu... cînd ne-am luat... în loc s-o duc la casa bărbatului... cum e datina, am venit eu la ea... Care va să zică ar trebui să hotărâști ceva... ca să ne știm și noi într-un fel.

Oaspetele, rîzînd, le spuse:

— Ei drăcie cu pălărie! De asta nu mai aveți voi hodină? Păi scrieți-o pe numele vostru, mă copii, că mie numa' de casă nu-mi arde!

— Las-o ușor, cumnate! — încercă Andrei s-o dreagă.

— Vă temeți că n-o aveți unde sta, păcatele mele? Păi eu am o locuință ce n-a văzut lumea și pămîntul: cu baie, cu socoteli... Las' că o-ți vedea voi cînd o-ți veni pe la mine, în ce case stau minerii! Vă spun cinstit că eu nici nu știam că asta-i scrisă jum'ate pe numele meu. Nu, zău! Eu, cînd am zis să se facă, pentru maica și pentru tine, Ano, am înțeles să se clădească. Ei! Hai, dară, să-ți fie de zestre! Batem palma?

Ana aude și nici nu-i vine să creadă. Se poate una ca asta, ca cineva să se lipsească așa, fără nici o vorbă, de avutul lui? — Nu cumva o-ți fi vrînd să-mi dați bani pe ea? — continuă să șăguiască minerul, vă-zînd mirarea femeii.

— Avem și noi ceva bani strînși, cumnate — intră în vorbă și Andrei — și om mai aduna și ce mai lipsește... Cum o să-ți cerem să ne dai nouă pe nimic ceea ce e al tău?

— Eu zic una și bună! — exclamă celălalt luîndu-și pe amîndoi de braț. Spuneai adineuri că vrei să-ți iei motocicletă, ori ce naiba? Veniți, așadar, la iarnă, la mine, și-o să vedeți ce mai scule-s prin vitrinele prăvăliilor de la noi. Da' acum e vremea să-mi iau tălpășița dacă nu vreau să rămîn pe jos!

În graba ce-o cuprinsese, femeia uită să zăvorască ușa. Alergă spre gară și de-abia avură vreme să vizeze biletul.

MOZAIC

George DEMETRU PAN

CÎNTEC

*Spic de aur, bob de-argint
Legănat în soare —
Spic de aur, bob de-argint
Crestî în largi hotare.*

*Spic de aur, bob de-argint
Duci belșug în casă.
Spic de aur, bob de-argint
Bun-venit pe masă.*

*Spic de aur ieri visat
De flămînde gloate —
Bobul tău înmiresmat
Le-a făcut bogate.*

*Spic de aur, bob de-argint
Omul nou te cîntă:
Spic de aur, bob de-argint
Calea ta-i neînfrîntă.*

*Spic de aur, bob de-argint,
Spic din colecția
Crestî sub flămuri de partid
Păcii deopotrioa!*

Nici n-au mai apucat să-i zică „mulțam” ca lumea pentru casă.

Rămăși pe peronul stației, cei doi priveră îndelung după trenul care se îndepărta, în timp ce de la o fereastră o mîină de prieten le făcea semne de bunăramas.

În drum spre casă, schimbarea numai puține cuvinte, căci nici unul nu prea avea nas să se uite în ochii celuilalt. Doar după ce traseră portita prinse bărbatul glas:

— Tiii, tu fată! Halal om și frate-tău asta! Ai văzut ce a ieșit din puștiul de acum 15 ani?

Apoi, cuprins de o bănuială, se întoarse oțărît spre femeie:

— Te pomenesti că nu i-ai făcut pachet!

— Am vrut, dar nu m-a lăsat...

— Cum fa?! Nici barem o bucată de „slană” de la casa noastră?

— Îți spun că nu m-a lăsat...

— Cum nu te-a lăsat, tu? Ei îți dăruiește o casă cît aia și tu nu ești în stare să-i furizezi o cămară de slănină, cînd ți-e cămara plină? N-am ce zice!

Frumos ne-am mal dat arama pe față!

Nevasta rămase cu ochii căscați la bărbatu-său. Omul avea dreptate! Și o podidi plînsul.

Dar lacrimile mai curgeau și pentru altceva, nu numai pentru că frate-său plecase cu mîna goală. Înțelegîndu-i frămîntarea, Andrei, luminat de-un gînd, îi spuse femeii:

— Plîngi, tu, Ană, plîngi... Eu nu te opresc... Varsă-ți tot focul acum... Fain om, frate-tău!

Cu oameni ca el trebuie să ne purtăm altcum. Să ne ridicăm pînă la gîndurile lor...

În romînește de Nic. A. STRĂVOIU

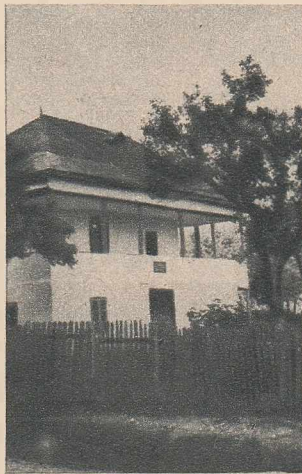
CASA MEMORIALĂ „G. TOPÎRCEANU” DIN NĂMĂIEȘTI — MUSCEL

Casa de la Nămăiești, unde poetul „Baladelor veselo și triste” venea adesea atras de minunatul peisaj al Muscelului, este o casă țărănească simplă, specifică arhitecturii caselor de munte. Deteriorată de timp, ea a fost de curînd renovată de către colectivul muzeului din Cîmpulung.

Cele peste 200 de piese documentare originale, manuscrise literare, scrisori, cărți, mobilier, diferite obiecte etc. expuse aci contribuie la reconstituirea preocupărilor și prepersonalității poetului.

De la manuscrisul în versiunea inițială a cunoscutei „Nopti de mai” la cărțile bibliotecii — numeroase exemplare conținînd dedicații autografe date poetului de către prietenii de viață și luptă — exponatele vorbesc de preocupările serioase și ideile progresiste, umanitare ale celui considerat de criticii burghezi doar ca un liric umorist, alcătuitor de cronici rimate și cuplete frivole.

Cărțile lui Romain Rolland ocupă un loc deosebit în biblioteca de la Nămăiești a poetului, alături de acelea ale scriitorilor noștri clasici și contemporani. Pe fostul său birou ca frumoașe încrustații în lemn sînt expuse stiloul, țigaretul și un manuscris inedit. Un calendar de perete pe anul 1937, din care au fost rupte filele pînă la 7 mai, ne amintește data morții premature a talentatului scriitor. Un geamantan expus ne evocă și el cu-

Casa memorială „G. Topîrceanu” din Nămăiești-Muscel.

noscuta poezie a lui Topîrceanu „Balada chiriașului grăbit”, iar fluierul (poetul era un talentat fluieraș) și bastonul de excursii, cu minunate încrustații în lemn, stau mărturie a dragostei sale pentru arta populară. Obiectele de vînătoare și peregrinaj ne amintesc de glumețul vînător din poezia „La vînătoare” și de îndrăgostitul naturii și al gîzelor din „Rapsodii de toamnă”.

Pentru acei care doresc să cunoască cît mai direct și mai adînc viața și opera poetului, casa memorială „G. Topîrceanu” de la Nămăiești oferă prețioase documente și date.

Dumitru IACOBESCU
Cîmpulung-Muscel

Poetul G. Topîrceanu

DE PESTE HOTARE

● „De mult voiam să scriu despre cîțiva oameni cu care m-am întîlnit, despre unele evenimente la care am participat sau al căror martor am fost”. Cu această frază își începe Ilya Ehrenburg (care împlinește anul acesta 69 de ani) prefața la noul său volum, în mare parte autobiografie: „Oameni, ani, viață”. După cum se poate deduce ușor, noua carte a lui Ehrenburg cuprinde o serie de amintiri și portrete, scrise cu multă vervă. Între altele, volumul cuprinde o semnificativă evocare a întîlnirii lui Lenin, în 1909, cu Alexei Tolstoi, la Paris, cînd între creatorul statului sovietic și autorul „Calvarului” s-a cimentat o adîncă prietenie.

● Un mare succes al noii literaturi germane îl constituie, între altele, romanul lui Bruno Apitz: „Nacht unter Wölfen” (Gol printre lupi), care a atins într-un an și jumătate de la apariție un tiraj de 500.000 exemplare în R.D.G. Pînă în prezent cartea a apărut tradusă și în alte zece limbi europene.

● Cunoscutul și dramaticul „Journal” al Annei Frank circulă astăzi în lumea întreagă într-un tiraj de peste 3.500.000 exemplare. Din banii proveniți din drepturile de autor, lată! nefericitei victime a nazismului, Otto Frank, a instituit numeroase burse pentru elevii săraci.

● Academia de științe din Bratislava a editat recent primul volum de „Cîntece populare” eulose de Bela Bartók între 1906 și 1918. Întreaga culegere va fi editată în trei volume ce vor constitui un valoros material pentru studierea creației populare.

● Una din cele mai celebre și mai rare cărți din lume, ediția primă in-folio intitulată „Mr. William Shakespeare's Comedies, Histories and Tragedies”, datînd din 1623, a fost de curînd achiziționată de un bibliofil particular din Hamburg. Forurile competente ale statului federal german, solicitate să cumpere rara ediție, au răspuns că nu au fonduri.

EDITURA „MERIDIANE”

— Editura „Meridiane” desfășoară o vie activitate în domeniul tipăriturilor. Preluînd sectorul de cărți de artă și albume artistice de la E.S.P.L.A.

— Editura „Meridiane” (care activa în trecut sub titlul de „Editura în limbi străine”) își propune să ofere cititorilor din țara noastră și de peste hotare lucrări variate, de importanță valoare artistică și bibliofilă.

Recent au apărut în această editură două albume: „Imagini din România” (cuprinzînd 240 pagini de ilustrații în alb-negru și culori) și „Maestrii picturii universale în muzele din România” (înmănunchind 120 de reproduceri în culori, după operele celebre aflate la noi în țară).

În perioada următoare vor mai apărea „Carpații Romîniei” (cu un text introductiv de acad. Tudor Arghezi) și „Albumul Grigorescu” de academician Gh. Oprescu.

Stanka PENŢEVA

VREMEA MEA

Nu-mi ajungi tu, vreme, vād eu biră.
Mă obligi mereu să mă grăbesc
Ca să fur o clipă de la tine
Pentru cel pe care îl iubesc;
Doar o clipă la tramvai aș vrea,
Doar o clipă pentru prunii-n floare,
Doar o clipă pentru cartea mea,
Multe clipe muncii-noitoare.

Ziua mea n-așteaptă răsăritul,
Nu sfirșește cînd se lasă seara —
Noptii-i fură ceasuri cu duimul,
Somnului i-a cam scurtat visarea.
Ne grăbim noi, vreme, amîndoi,
Eu îți smulg doar clipe ce selipește
Ca scînteia-cremenii din prund
Și o prind în brațe voinicește.
Am atîtea lucruri să termin,
Lucruri multe vreau să-ncep acum,
Oboselii vreme nu-i închin,
Bătrînețea o gonesc din drum.

Mă obligi tu, vreme, să grăbesc,
Nu-mi dai tihnă cîtuși de puțin;
Mă înfrunt cu tine, dar iubesc
Clipa ta și clipele ce vin.

În romînește de
George CIUDAN

LITERAR

STĂPÎNII PENTAGONULUI

de Eugeniu OBREA

ilustrație de E. ARNO

Reporterii americani s-au străduit să nu piardă din vedere nici un amănunt. Mai întâi au examinat vila din cărămidă roșie situată în orașul aristocratic Gracy Place, aflat la nord-vest de Washington: un orașel calm, în care viața pare încrămăciată și ai cărui locuitori au conturi bine garnisite la cele mai solide bănci din S.U.A. Apoi au examinat automobilul, care în fiecare dimineață își face apariția în fața vilei: un Cadillac mare, de culoare neagră, purtând ca semn distinctiv câteva patrule stele, un vultur și câteva dungi. Dar aceasta nu e totul; în interiorul automobilului reporterii au remarcat trei telefoane: unul — oarecare, un al doilea — ce poate asigura în câteva clipe legătura cu Casa Albă și un al treilea — plumbuit. De ce? Spre a fi folosit doar în caz de alarmă... În sfârșit, iată-l și pe posesorul vilei și al automobilului. Coboară fără grabă cele câteva trepte, își privește atent pantofii bine lustruiți și își mai potriveste o dată nodul de la cravată. E mister Thomas Gates, ministrul de război al S.U.A. Înălțimea: 6 picioare și 2 țoli, greutatea: 190 de funzi — se grăbește să reiaze bine informaiții reporterii americani. Și, după ce notează și momentul pornirii Cadillacului negru spre Washington, reporterii pun punct. Ei omit intenționat tocmai amănuntele esențiale: că Thomas Gates este o figură de prim-plan a lumii de afaceri, că sînt notorii legăturile lui cu compania „Scott paper Company”, cu banca „John Wagner and sons”, cu banca „Drexel”, cu corporația carboniferă „Beaver cole corporation” și cu multe alte întreprinderi, fiind bine-cunoscut ca apărător al intereselor bancherilor din Pennsylvania, legați de Morgan; că Thomas Gates nu este primul bancher ajuns în fruntea Pentagonului, ci al... 8-lea. Da, al optulea bancher pus să conducă treburile militare ale S.U.A.! Predecesorul său, Neil McElroy, cînd a socotit că și-a făcut datoria (datoria către Wall-Street!) a părăsit clădirea pentagonală de pe malurile Potomacului și a ocupat postul de președinte al celei mai mari firme producătoare de săpun din lumea capitalistă. Dar să revenim la Gates. Cadillacul negru l-a adus în fața Pentagonului. Urmează ritualul cotidian. Urcă pînă la cabinetul de la etajul al treilea. Acolo îl așteaptă cei 11 secretari ai săi. Și Gates își începe ziua de muncă...

GENERAL NUMIT DE... „STANDARD OIL”

Cu ce se ocupă mister Gates? Ce conțin oare vrafurile de hîr-

tii ce se adună zilnic pe biroul său? Desigur, e greu de vorbit despre fiecare hîrtie în parte. R. Mills, un sociolog burghez, cunoscător al vieții americane, scria însă: „Departamentul militar, cîndva mizer, a devenit domeniul cel mai vast și cel mai costisitor al activității guvernamentale...”

Pentagonul nu-i o oarecare instituție militară. Aci se găsesc două categorii de trăgători de sfori: bancherii și generalii. Dar bancherii sînt în uniformă de generali, iar generalii vin din fotoliile de directori ai marilor companii. De ce se îngheșuie bancherii la Pentagon și nu la ministerul sănătății sau la cel al instrucțiunii publice? E suficient — pentru a răspunde — să examinăm fizionomia bugetului american. Partea cea mai grasă o are Pentagonul. Miliardele de dolari pe care acest departament le are la dispoziție atîta pottele monopolurilor. Pentru mai multă siguranță în mîncarea acestor miliarde, chiar domnii businessmeni se obosesc să devină slujbași ai statului. Cum a făcut W. White, vicepreședintele lui „Standard Oil of New Jersey”. Dumnealui a fost numit la Pentagon. Dar fără surle și tobe. Într-un post lipsit de publicitate: conducătorul biroului pentru achiziționarea de produse petrolifere pentru armata americană. Ce a făcut White în acest post? Cui a plasat comenzi de carburanți? Numai în doi ani „Standard Oil of New Jersey” a cîștigat, de pe urma comenzilor militare, frumusețea sumă de... 700 milioane dolari. Drept răsplătă, White a primit, „pentru merite”, gradul de general de brigadă...

În jurul Pentagonului roiesc 100 de firme furnizoare, conduse de miliardari, de la Morgan și Rockefeller pînă la stelele financiare de calibru mai mic. Pentru mai multă operativitate în relațiile cu Pentagonul, furnizorii și-au împodobit consiliile de administrație cu generali și coloneli în retragere. Din cele 100 de firme ce consumau miliardele Pentagonului, 88 au în serviciul lor 721 de foști generali și coloneli. De ce? Pentru că — după cum arată ziaristii americani Drew Pearson și Jack Anderson — acești

foști militari „se bat pe burtă cu conducătorii Pentagonului. De obicei, conducătorii actuali ai Pentagonului au fost subalternii celor aflați în retragere sau le datorează avansarea”. Cînd o anchetă a scos la iveală afacerile uriașe pe care le fac acești foști generali, Gates nici măcar n-a afișat indignarea. El nu a găsit altceva de făcut decît să încurajeze practica: „Acești ofițeri în retragere, care în prezent se află în serviciile unor companii particulare, aduc o contribuție importantă, și poate de nemlocuit, apărării naționale”.

MĂRTURISIREA DE LA SAN DIEGO

Cît de mare este contribuția businessului la „apărarea securității americane” o dovedește un fapt petrecut la San Diego. În acest oraș de pe litoralul vestic al S.U.A. se află un club luxos, „Conacay”, rezervat „lunii bune”. Clubul acesta găzduiește deseori pe stăpînii finanțelor și industriei americane, care se reunesc aci fericiți de ochi indiscreți. Într-una din zile, a avut loc un banchet oferit unui grup de 60 de ziaristi americani. Cei 60 erau oaspeții bancherului Lanfer-junior. Mister Lanfer nu a adunat atîtea duzini de ziaristi din dragoste pentru presă, ci din motive cu totul comerciale. Voia să facă reclamă rachetei „Atlas”, produsă de firma pe care o conduce și concurează de racheta „Titan”, a firmei „Martin”. Cheltuielile făcute cu un asemenea banchet sînt cu adevărat o „floare la

ureche”, deoarece prețul unei singure rachete „Atlas” este de 35 milioane dolari. Cel mai sumar calcul sugerează proporțiile businessului.

În sfârșit, mister Lanfer-junior și-a jucat cu pricepere rolul de gazdă... dezinteresată. Și-a îndopat oaspeții cu mîncăruri alese, le-a stimulat buna dispoziție cu băuturi din cele mai scumpe, iar apoi le-a servit... un discurs. Nimic neobișnuit. Condeiele alergau pe bloc-note-suri. Dar în elanul său oratoric, și poate puțin influențat și de o doză prea mare de alcool, Lanfer-junior a avut un acces de sinceritate: „Fiecare dintre noi, făcîndu-și afacerea, se gîndește la dolari”. Dîndu-și seama pesemne de cinismul cuvintelor ce-i ieșiseră din gură, Lanfer-junior a început să vorbească apoi despre „sacrificiile” lui pentru „apărarea națională”. Prea tîrziu însă. Unul din organizatorii cursei înarmărilor recunoscuse fătis mobilurile acțiunilor sale: pofa nelimitată de îmbogățire.

Interesant este că mister Lanfer nu-i o oarecare. El a fost multă vreme conducător adjunct al Pentagonului. Ca ministru-adjunct al războiului, Lanfer s-a distins prin masivele comenzi acordate în condiții extrem de avantajoase firmei „Sangamo Sapply”, în vederea fabricării unor utilaje necesare submarinelor și pentru diferite utilaje electronice. Printr-un complex de împrejurări, nu tocmai greu de lămurit, în fruntea firmei „Sangamo Sapply” se află azi tocmai... mister Lanfer-junior...

DUȘMANII DESTINDERII

În momentul în care începuse procesul destinderii internaționale, în ziarele americane au început să apară anunțuri îndreptate împotriva oricăror tendințe de colaborare pașnică. Simultaneitatea apariției anunțurilor și conținutul lor identic au bătut la ochi. Pînă la urmă s-a aflat adevărul. Costul lor fusese achitat în bani peșin de către firma „Allen Bradley Company”, care livrează Pentagonului o treime din utilajul electronic pe care acesta îl utilizează.

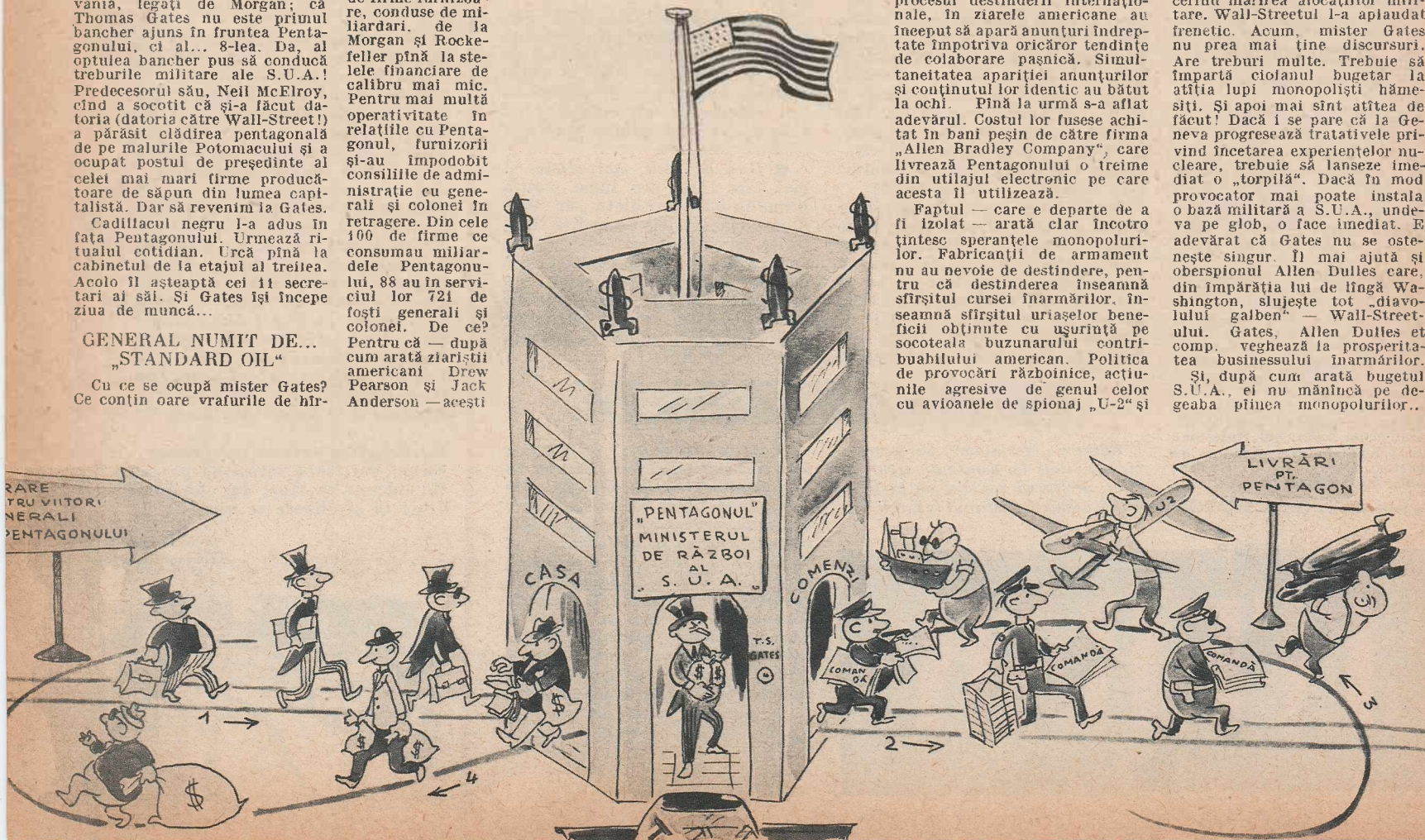
Faptul — care e departe de a fi izolat — arată clar încotro țintesc speranțele monopolurilor. Fabricanții de armament nu au nevoie de destindere, pentru că destinderea înseamnă sfîrșitul cursei înarmărilor. Înseamnă sfîrșitul uriașelor beneficii obținute cu ușurință pe socoteala buzunarului contribuabilului american. Politica de provocări războinice, acțiunile agresive de genul celor cu avioanele de spionaj „U-2” și

„RB-47” încercările de a da pînă la Pentagon, oamenii monopolurilor fac tot ce le stă în putință spre a învenina atmosfera internațională. Ei vor — deliberat — să înrăutățească la maximum relațiile dintre Est și Vest. Pentru ca să smulgă Congresului mai multe miliarde. Pentru ca firma „Douglas Aircraft” să fabriceze mai multe rachete „Nike Zeus”, fiecare costînd milioane de dolari. Pentru ca și compania „Lockhead” să fabriceze în continuare avioane „U-2” și să realizeze satelitul-spion pentru care a încheiat cu Pentagonul un contract în valoare de 150 milioane dolari.

Cînd cercurile agresive din S.U.A. au torpilat confrînta la nivel înalt, Wall-Streetul a jubilat. Bancherii de la Pentagon își făcuseră și ei datoria. Iar la bursă se declanșase febra. „Valoarea acțiunilor companiilor care lucrează pentru apărare — a constatat agenția „Associated Press” — a crescut considerabil, deoarece cursurile acțiunilor au crescut după eșecul conferinței la nivel înalt. Un boom deosebit la bursă s-a observat în ce privește acțiunile companiilor aeronautice, electronice și de rachete”. Iar în Senat, cîțiva respectabili domni au cerut să se aloce în plus ceva miliarde Pentagonului...

Dar să revenim. Cu ce se ocupă cotidian mister Gates, în biroul său de la etajul trei din clădirea pentagonală de pe malul Potomacului? Mister miliard nu-și pierde vremea. Cînd a devenit ministru, prima sa grijă a fost să țină un discurs, cerînd mărirea alocațiilor militare. Wall-Streetul l-a aplaudat frenetic. Acum, mister Gates nu prea mai ține discursuri. Are treburi multe. Trebuie să împartă ciolanul bugetar la atîția lupi monopolști hămeșiți. Și apoi mai sînt atîtea de făcut! Dacă i se pare că la Geneva progesează tratativele privind încetarea experiențelor nucleare, trebuie să lanseze imediat o „torpilă”. Dacă în mod provocator mai poate instala o bază militară a S.U.A., undeva pe glob, o face imediat. E adevărat că Gates nu se ostenește singur. Îl mai ajută și oberșpionul Allen Dulles care, din împărția lui de lingă Washington, slujește tot „diavolului galben” — Wall-Streetului. Gates, Allen Dulles et comp. veghează la prosperitatea businessului înarmărilor. Și, după cum arată bugetul S.U.A., ei nu mînică pe degeaba pînă monopolurilor...

O CHESTIUNE *de* PRESTIGIU...

de Traian PROSAN

Ciudat li s-a părut oamenilor că veneam la uzinele „23 August” din Capitală ca să scriu despre o fabrică din provincie.

— Va să zică dumneata vii la noi să scrii despre alții!?

— Chiar așa!

— E bună!

Mă priveau toți cu uimire și cu oarecare neîncredere. Am încercat să explic:

— Vreau să scriu despre alte fabrici, cu ajutorul dumneavoastră.

— Cu ajutorul nostru? Păi ce știm noi despre alții?

Nedumerirea se amesteca acum cu o curiozitate care se putea citi pe fețele tuturor. Îmi plăcea, de ce n-aș spune-o, că reușisem să-i fac pe oamenii aceia curioși și nerabdători.

— Spune-ne o dată clar ce vrei de la noi și nu ne mai fierbe atîta! — a sărit unul tînăr, cocoțat pe o mașină.

Le-am spus.

— Zi așa, frate... Păi asta e ca și cum ai scrie despre noi. Nedumerirea trecuse brusc într-un interes general.

Uneori pentru a cunoaște oamenii nu e nevoie să călătorești pînă acolo unde s-ar afla ei. Îi poți cunoaște, ca să zic așa... de la distanță. De pildă, în cazul de față. Autorul acestor rînduri n-a fost niciodată la Rîșnov, nu cunoaște fabrica de acolo și cu atît mai puțin oamenii ei. Și, totuși, aici va fi vorba despre Fabrica de scule din Rîșnov și despre oamenii fabricii.

eram, asadar, la uzinele „23 August” din Capitală și voiam să scriu despre... Fabrica de scule din Rîșnov. La drept vorbind, ce era greu și neobișnuit în toate acestea? Te interesează bunăoară sculele, calitatea acestora? Foarte simplu: n-ai decît să intri în oricare uzină sau fabrică din țară și să întrebi: ce părere aveți despre sculele cu care lucrați? Te oprești lîngă un strung, o mașină de găurit sau o freză, treci apoi mai departe și la capătul acestor investigații ești în posesia unui imens bagaj de date și fapte. N-ai fost acolo unde se făuresc sculele, nu cunoști nici un om anume dintre cei care le fabrică, dar știi atîtea încît ai senzația că i-ai cunoscut aievea.

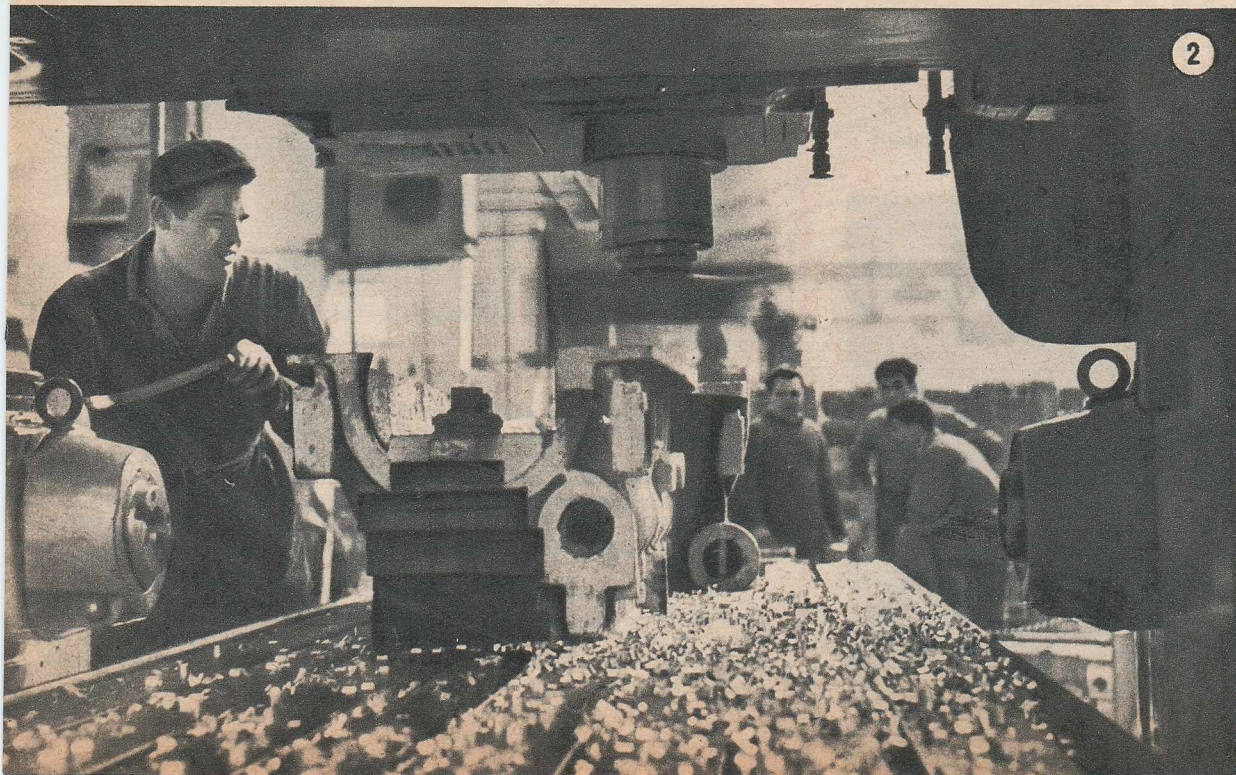
În limbaj tehnic sculele înseamnă acele accesorii fără de care nu e posibilă prelucrarea metalului: cuțite de strung, burghie de filetat, freze, broșe, chernere etc. O mașină-unealtă, un strung, de pildă, oricît de perfecționat ar fi, nu înseamnă nimic fără un cuțit bun care mușcă metalul. O sculă bună la o mașină bună poate face minuni; una slabă anulează pe dată toate calitățile mașinii. Dacă este adevărat că mașinile-unelte determină, alături de factorul om, productivitatea muncii, calitatea producției, prețul de cost, atunci este la fel de adevărat că randamentul mașinilor este la rîndul său determinat și de calitatea sculelor cu care se lucrează. Sculele slabe dăunează preciziei și, deci, calității, îngreunează procesul de fabricație și încercă prețul de cost al produsului. Iată deci suficiente temeiuri pentru abordarea acestei probleme.

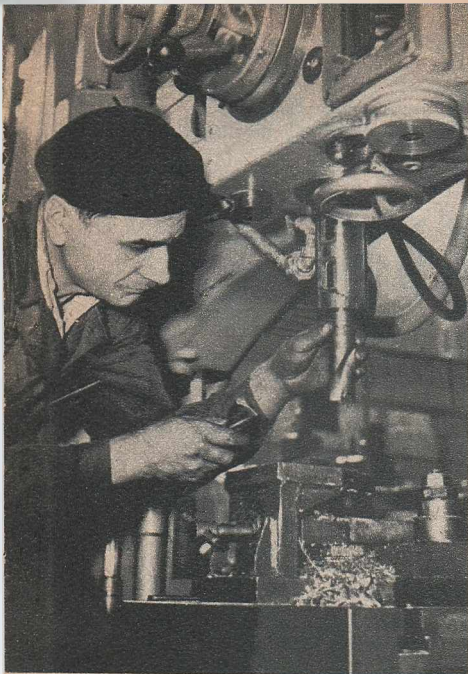
Desigur că nici cei de la uzinele „23 August” sau de la I.O.R., care vorbeau despre scule, nu cunoșteau fabrica din Rîșnov unde muncitorii făuresc scule pentru toate uzinele și fabricile noastre. Și totuși parcă o cunoșteau. „Tovarășii aceia”, „oamenii noștri” — așa vorbeau despre cei care le trimisese sculele și suna foarte apropiat, cald, chiar și cînd nu aveau vorbă de laudă la adresa lor.

Se stîrnise o adevărată discuție lîngă mașinile unuia dintre ei. Se vedea cît de colo că-i interesa pe foarte mulți. Așteptau să vorbească pe rînd. Iată cîteva din

La magazia de scule a uzinelor „23 August” din Capitală vin tovarășii din toate sectoarele uzinelor pentru a fi aprovizionați cu sculele de care au nevoie. Fabrica din Rîșnov este bine reprezentată în această magazie... (Foto 1)

Se execută o operație de frezare la un carter. Mașina merge din plin și producția nu are de suferit, pentru că sculele sînt bune... (Foto 2)

Sculele au viața lor. Dar acest spiral a ieșit din „cursă” înainte de vreme. Din cauza materialului sau al tratamentului termic, spiralul a cedat...

răspunsurile primite:

— Dacă sîntem mulțumiți? Și, da, și nu! Noi,ăștia, care avem mai mulți ani în fabrică, putem vorbi despre scule așa cum erau ele acum cinci-șase ani ori acum doi ani — dar și cum sînt astăzi. Ne-au trecut prin mînă scule bune și rele și ne-am bucurat de fiecare dată atunci cînd observam succesele furnizorilor noștri. Acum, cu toate că ne vin destul de des scule bune, cu care se lucrează de minune, ne ajung cîteodată serii de scule care nu le fac cinste tovarășilor noștri din Rîșnov. Doar e o chestie de conștiință, de prestigiu și de respect pentru marca fabricii.

— Altădată, cînd fabrica era la început, mai treceam cu vederea și noi. Ziceam: fabrică tină, n-au oamenii atîta experiență, trebuie să fim mai înțelegători. Acum însă e altceva.

— Știm noi că mai au greutate la tratamentul termic, care nu-i treabă ușoară. Dar ce poți spune de spiralele care pleacă din fabrică fără să aibă canalul de evacuare a șpanului suficient de adînc? Canalele de evacuare ar trebui să fie lustruite, pentru a permite șpanului să alunece ușor afară. Așa cum sînt

ele acum, produc dese blocări ale spiralului în material...

— Ar trebui ca fabrica de la Rîșnov să treacă la producerea bughiilor diferite pentru diferite metale: cu pas mare pentru aluminu, cu pas mărunt pentru bronz și normale pentru oțel...

— Uite, eu păstrez pilele o amintire frumoasă. Cînd am învățat meserie, prima sculă care mi s-a dat în mînă a fost o pilă. Iată însă că adesea ne sosesc pile fără dantură pe una din fețe și atît de slab tratate că le poți îndoi. De ce n-or fi și cei care le fabrică recunoscători acestor pile? Doar tot cu o pilă au început și ei să deprindă meseria...

Am întrebat la un moment dat dacă nu e vorba și de o neatenție față de scule, de risipă.

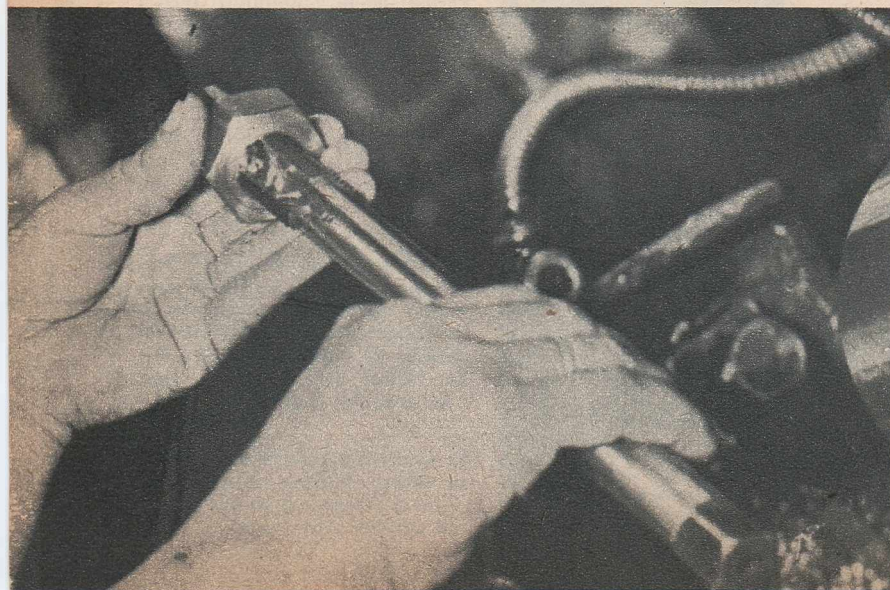
— E drept că avem și din aceștia care consumă sculele fără măsură. La cea mai mică defecțiune dau fuga la magazie. Dar noi vorbim aici de oamenii grijului, care știu să prețuiască sculele și le economisesc...

— Am citit în ziare că la uzinele „Ernst Thälmann” din Orașul Stalin s-a introdus metoda fișelor în legătură cu consumul de scule pe fiecare mașină. O să se introducă și la noi. E foarte binevenită. Mă gîndesc însă la fabricile de scule. Pentru ele răspunsul dat acestei inițiative ar fi strădania pentru scule mai bune. Și ar fi cel mai frumos răspuns.

În Raportul prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la Congresul al III-lea al P.M.R. s-a arătat că: „Este necesar să lucrăm în așa fel încît mărfurile fabricate în întreprinderile noastre să dea o mare satisfacție oamenilor muncii care le-au produs sau le folosesc, iar buna calitate a produselor, „marca fabricii”, să devină un titlu de onoare pentru colectivele tuturor întreprinderilor din țara noastră”. Aceste cuvinte, au găsit un larg ecou și în rîndurile muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor de la F.S.R. care dau o bătălie susținută pentru îmbunătățirea continuă a produselor lor.

E adevărat că în ultima vreme se observă o îmbunătățire — afirmă cei mai mulți dintre cei cu care am stat de vorbă la uzinele „23 August”. Sînt mai îngrijit executate. Planul de 6 ani va avea nevoie de milioane și milioane de scule dintre cele mai diferite, iar calitatea lor va trebui să fie din ce în ce mai bună.

Minute prețioase care se pierd. Tarodul s-a gripat în pliuță și trebuie intervenit. Uneori cu succes, alteori în zadar.

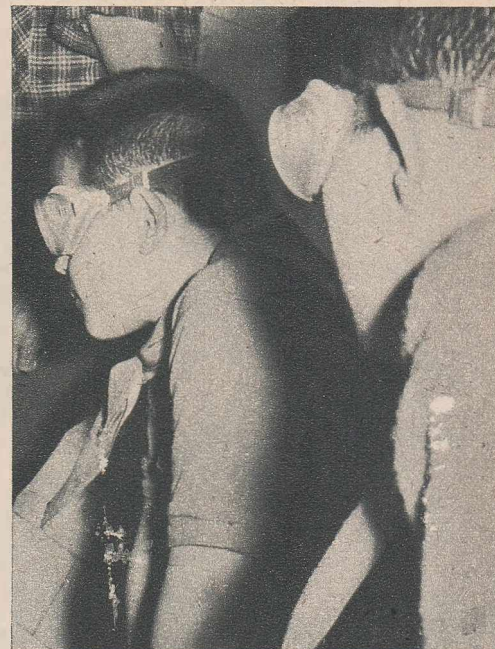
PRIMA... ȘARJĂ!

Evenimentul a avut loc într-un cadru puțin obișnuit: într-o școală, la Școala medie nr. 1 din Orașul Stalin, unde a fost elaborată de curînd prima șarjă de fontă în cubilou.

Cum s-a ajuns la aceasta?

Cu cîteva luni în urmă comitetul de părinți de pe lângă școală — comitet în care activează muncitori, maștrii, tehnicieni din diferite uzine ale orașului — a ținut o ședință de lucru. Ce s-ar mai putea face pentru școală, pentru copiii noștri? Discuțîndu-se despre politehnizare, cineva a avut ideea să înzestreze școala cu o mică turnătorie de fontă. Să se construiască deci un cubilou de dimensiuni reduse. Un cubilou mic, dar care să funcționeze aidoma celor mari din uzină. Ideea a suris bineînțeles tuturor, și părinților, și conducerei școlii. „Îl vom realiza din materiale vechi; vom lucra în orele noastre libere, după program. Copiii noștri vor învăța să prețuiască mai bine munca părinților și vor descifra totodată tainele acestei meserii minunate” — au spus participanții la consfățuire.

Inițiativa a fost preluată de cîteva comunisti printre care Dumitru Stanciu, președintele comitetului de părinți, Teodor Gheorghisau, Ion

Dan Niculescu din clasa a V-a și Ion Gheorghisau dintr-o VI-a urmăresc cu atenție fierberea fontei.

Serban și alții. Treaba n-a fost însă de loc ușoară, deoarece cubiloul trebuia să funcționeze ire-

proșabil. După cîteva săptămîni de muncă entuziastă, totul a fost pus la punct și micuța turnătorie de fontă a luat ființă. Și iată că, într-o bună zi la școală s-au adunat copii pentru a urmări curioși fonta topită curgînd. Bineînțeles că pentru început o rație de bază au rămas pe seama adevăraților turnători, dar o contribuție importantă au avut-o și elevii.

Și pentru că evenimentul a avut loc în preajma Congresului partidului, cu prima șarjă de fontă realizată s-a turnat o placă pe care scria: „Scumpului nostru partid care ne îndrumă pașii. Primi elevi turnători de la Școala medie nr. 1 — Orașul Stalin”.

P. T.

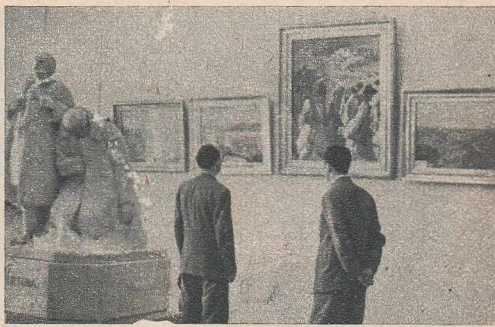

... pentru început, operațiile de bază au rămas pe seama unor muncitori părinți...

Acum să încercăm și noi! Cubiloul e pe măsura noastră și oala de turnare la fel...

MUZEU DE ARTĂ LA BOTOȘANI

Un colț al noului muzeu de artă.

Orașul Botoșani are din această vară un muzeu de artă — primul muzeu de acest fel din regiunea Suceava. El este creat după înființarea în localitate a altor două instituții de cultură: Teatrul de Stat „M. Eminescu” și Filarmonica.

În sălile muzeului — instalat în centrul orașului — sînt expuse lucrări ale unor clasici care au evocat evenimentele din 1907, înfățișînd lupta țărănilor pentru libertate, precum și lucrări ale unor pictori contemporani.

În afară de autoritățile locale, Fondul plastic din București a sprijinit înființarea muzeului de artă, oferindu-i 28 de tablouri și patru sculpturi. Iar oamenii de artă din Botoșani se străduiesc să ridice în viitor acest muzeu la nivelul celorlalte instituții culturale ale orașului, create în anii puterii populare.

F. U.

Aspect neobișnuit al taluzului din fața cabanei Pustnicu Brănești.

CINTEC, JOG ȘI PORT POPULAR

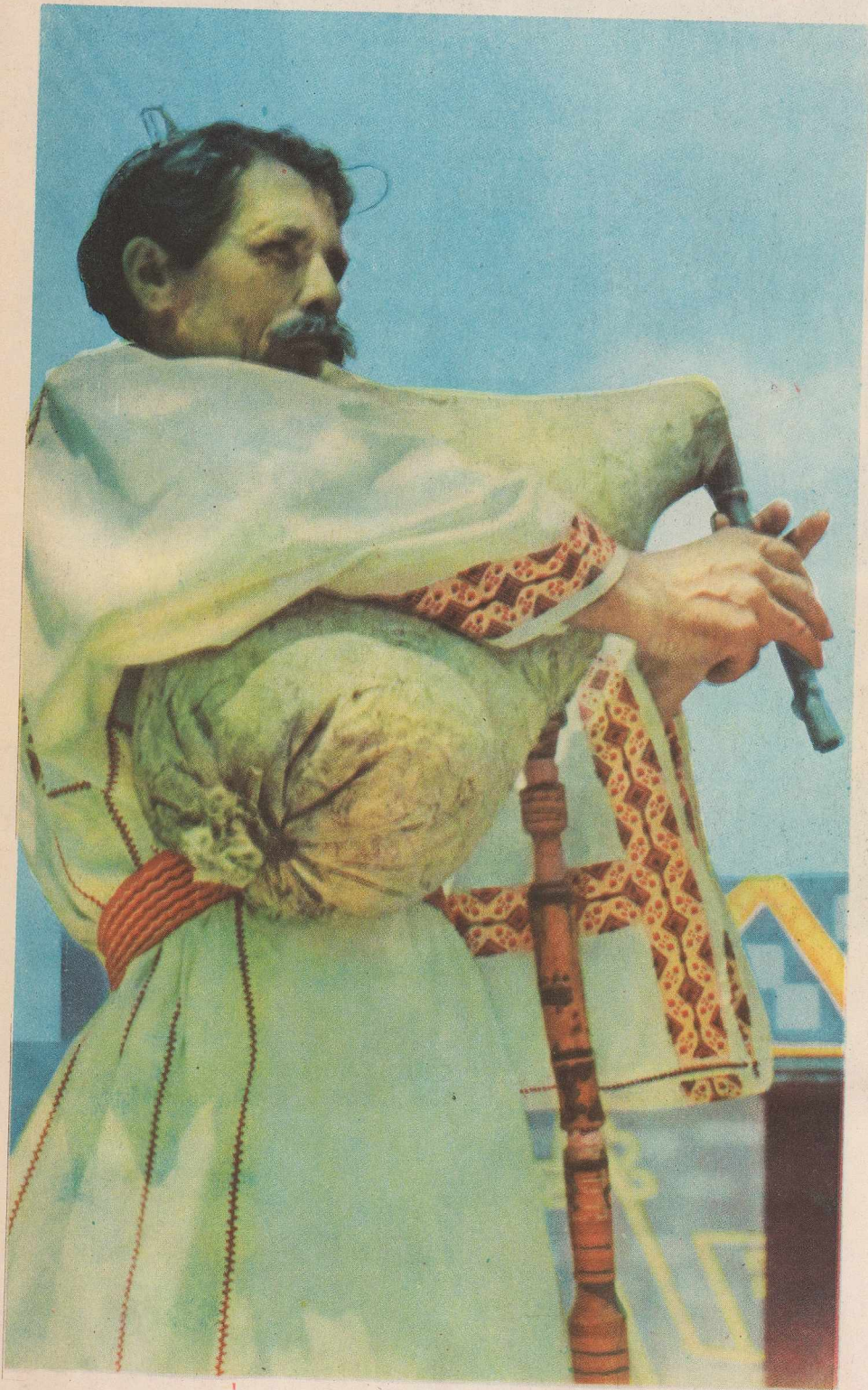
Fotoreportaj de E. DASCĂLU

Duminică, de vară în pădurea Pustnicu din apropierea Capitalei... Soarele generos scaldă în lumini de aur frunzișul și iarba, potecile și iazul. Pe oceanul sințliu al cerului, navighează greoi nori albi, spălați parcă de ploaia din ajun.

Gătită astfel, în strale de sărbătoare, pădurea Pustnicu și-a primit oareceții. Să și

prezentăm: 6 coruri, 8 orchestre populare, 12 tarafuri, 37 echipe de dansuri și 65 de soliști vocali și instrumentiști, în total 1.528 de artiști amatori care au prezentat, în fața unui public de aproape 40.000 de persoane, „Festivalul cîntecului, jocului și portului din regiunea București”. Pe estrada de pe malul iazului, în fața taluzului înverzit, transformat în tribuna, cântă, joacă și

merotate, s-au perindat ore în șir, artiștii gingașelor melodii populare, ai viguroaselor cîntece de masă, ai îndrăcitelor dar grațioaselor jocuri populare. Cît despre costume multicolore, pline de fantezie, cu alesături de o rară frumusețe — ele au adus înaintea privirilor fermecate, incontestabile mărturii ale hărniciei și bunului gust popular.

Dumitru Noiciu, cimpoier din
fată-n fiu, harnic colectivist și
pasionat susținător al activității
căminului cultural din Bu-
dești (raionul Oltenița).

Într-o săltăreață sîrbă s-au
prins să joace reprezentanții
a două generații.

Cântă tinăra Victoria Olteanu,
membră a întovărășirii agri-
cole din comuna Crovu (raionul

Un program bogat, variat și cu alese calități artistice, a prezentat formația de cîntece și jocuri a Uniunii raionale a cooperativelor de consum din Călărași.

Să fii partidului oștean!" (corul sindicatului muncitorilor de la șantierele navale Oltenița).

Îl recunoașteți, desigur, deși s-a travestit în „Prințul revistei”: e bunul prieten al publicului teatrului de estradă, Mircea Crișan.

de Sanda FAUR-DIMA

Fotografii de Romulus SCURTU și S. STEINER

La exact un an și o zi după ultima sa premieră, Teatrul satiric-muzical „C. Tănase” a oferit, în sfârșit, publicului său — care l-a așteptat răbdător și cu credință — un nou spectacol, „Revista oglinzilor”; ba chiar, pentru a-i răsplăti așteptarea, două premiere, cealaltă fiind concertul-spectacol „Vitamina M... muzica”. Precum se știe însă, mai bine mai târziu și... mai bine, așa că spectatorii au uitat că au fost neglijați și au asaltat de îndată cele două săli ale teatrului. Și iată că promisiunea făcută în „Pe aripile revistei”, de a nu coborî, în următoarele spectacole, din calitatea la care revista se urcase când... căpătase aripi, a fost ținută cu destulă tărie. Au avut grijă de aceasta Eugen Mirea, autorul tonifiantului produs artistic „Vitamina M...”, ca și cei trei creatori ai „Revistei oglinzilor” — Mircea Crișan, Al. Andi și Radu Stănescu. Cu toții au renunțat să se mai uite în urmă și să aducă de prin sertare texte învechite despre năravuri răsdiscutate, și au depus eforturi evidente de a spune un cuvânt nou, în limbajul estradei, despre burocrați, pisălogi, burlaci înrâiți, fii ingrași etc. ..., ba să-și trimită săgețile satirice și la adresa „artei” abstracționiste apusene sau a metodelor „didactice” folosite în școlile neofasciste din Germania occidentală. Toate acestea au fost spuse cu umor și vervă, invitând publicul la hohote de râs, dar și la meditație. Mircea Crișan și-a găsit pentru textele umoristice scrise de el, un interpret bun în... Mircea Crișan, distribuindu-l în consecință fără zgîrcenie. Și bine a făcut, căci în cele șase apariții ale sale el a fost de șase ori admirabil, fie că declara amor unui... scaun (parodiind absurdul teatrului decadent), fie că făcea dramă lirică în „Bătrînețe și... bătrînețe”, fie că, nerezistind tentației izvorâte din vechea sa pasiune, făcea pe... motocicletă. Pentru a susține coloana

vertebrală satirico-umoristică a spectacolului, Mircea Crișan a cerut și primit întăriri în persoana unor vechi prieteni ai spectatorilor teatrului de estradă: Elena Burmaz, Zizi Șerban, Antonescu-Cărăbuș, Puiu Călinescu, Horia Căciulescu, I. Brandea — care nu și-au dezmințit nici unul binecunoscutele calități umoristice, dar nici (din păcate) binecunoscutele maniere interpretative.

Concentrând deci într-un singur spectacol mai tot „efectivul” de comici ai teatrului, însemna oare că cel de-al doilea spectacol — „Vitamina M...” — a rămas descoperit? Nicidecum, pentru că Horia Șerbănescu și Radu Zaharescu reușesc perfect să împlinească nevoia de umor și satiră a acestui concert-spectacol. Cuplul lor merită din plin caldă apreciere a publicului — apreciere ce crește pe măsură ce înseși virtuțile lor interpretative se dezvoltă și se afirmă pe mereu alte planuri, pe măsură ce-și îmbogățesc și-și nuanțează mereu mijloacele de expresie. Dacă adăugăm și apariția de un comic generos și de calitate a popularului artist Tomazian (în parodia „Torianomania”) înțelegem de ce publicul pleacă satisfăcut și de la acest spectacol.

Cum stăm cu muzica în aceste ultime premiere ale Teatrului „C. Tănase”? Prin însăși natura concertului-spectacol, „Vitamina M...” a beneficiat — calitativ și cantitativ — de melodiile de muzică ușoară și de bunii interpreți ai genului, lansând (în sfârșit!) și un cântec: „E primăvară în ianuarie”. Maria Tănase — ca întotdeauna o mare interpretă a muzicii populare românești; Tanți Căpățînă — plină de lirism și emoție în „Nu mă uita”; Luigi Ionescu — revelația serii, ca voce și prezență scenică; trio Grigoriu — foarte buni; Didi Ionescu, Mara Ianoli, Gică Petrescu. George Bunea, cu toții în vervă, aduc o contribuție prețioasă

Poftiți la Estradă!

spectacolului. Să recunoaștem însă că au și fost serviți de texte de o calitate superioară celor din „Revista oglinzilor”. Eugen Mirea nu s-a dezmințit și a lucrat cu grijă multe din textele concertului său spectacol, strecurînd nu o dată un fior de poezie printre rimele cântecelor. Fără a atinge același nivel, și muzica din „Revista oglinzilor” are unele lucruri bune. Astfel, bine servită și servindu-și la rîndul ei bine repertoriul, e Sorina Dan; foarte caldă, creînd un moment de duioșie și interpretînd frumos melodia e Ioana Matache (în „Sună clopoțelul” — număr remarcabil și prin actualitatea temei sale). Dincolo de acestea se remarcă însă o serie de texte de un nivel nepermis de coborît: Lavinia Slăveanu e pusă, de pildă, să declare, cu vocea ei frumoasă, că „eu sînt conștientă/nu sînt exigentă/ și mă mulțumesc/ mulți ani să trăiesc...”, iar Aida Moga să spună cu vervă că „am pus-o de mămăligă/la cine știe cîștigă” și că, avînd „pantofi de lac/fustă de tergal/ și ...trei de ani/ ce, nu-s motive să mă duc la bal” pentru a face „praf toți dansatorii?” Se simte tendința de a prezenta femeia zilelor noastre — în textele cântecelor sau ale cupletelor din „Revista oglinzilor” — cam denigrant, în chip de ființă capricioasă, nestatornică, cicălitoare. Iat-o, cerînd categoric în cântecul „Așa e dragostea”: „Crede-mă, caută-mă, strînge-mă, lasă-mă, iartă-mă”; iat-o derutîndu-și bărbatul (în cupletul cu același nume ca melodia mai sus-citată), cînd amenințîndu-l că nu merge cu el acolo unde va fi transferat, cînd asigurîndu-l că-l va urma și, în orice caz, pretinzîndu-i un post bun în București; sau iat-o în chip de nevastă pisăloagă, care — odihnită de somnul de peste zi, dat fiind puținătatea ocupațiilor ei — se ocupă noaptea cu... siciirea chinuitoare a bărbatului ei. Cum să nu-i înțelegi atunci pe cei trei burlaci (Horia Căciulescu, Sorin Balaban și Puiu Călinescu) care preferă să mănînce clătite din hîrtie și să meargă cu ciorapii și nasturii rupți decît să-și ia pe cap asemenea belele?!

Vico Toriani, sub înfățișarea (și hazul) lui Tomazian.

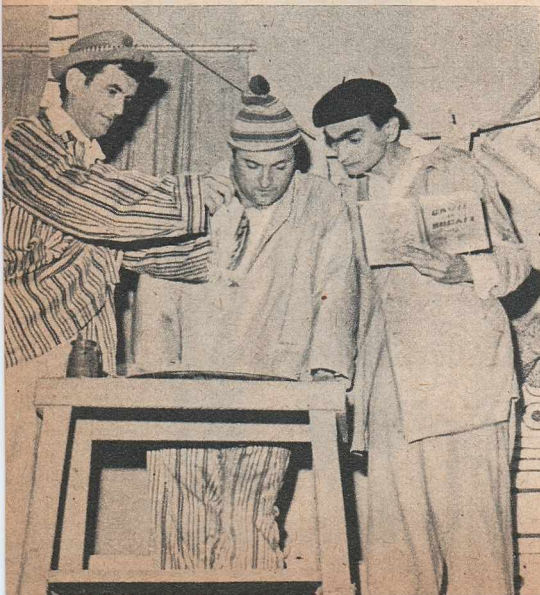

Dacă vrei să afli cîte ceva despre „Vecinul meu”, ascultă-o cîntînd pe Sorina Dan.

Dintre cele două premiere recente ale teatrului, cea mai pretențioasă — ca gen și montare — rămîne, firește, „Revista oglinzilor”: numerele sale coregrafice (foarte interesant „Balletul cosmosului”, care ar fi fost însă în câștig fără prima sa parte, convențională și gratuită), precum și bogatul corp de ansamblu, contribuie la crearea unei impresii de bogăție scenică. Și, totuși, din punct de vedere al concepției regizorale și scenografice spectacolul este deficitar: ne este greu să înțelegem cum un artist atît de talentat și experimentat ca George Voinescu a putut rezolva atît de greoi și inestetic problemele plastice ale spectacolului (cărucioarele pivotate, care aduc pe un colț al scenei decorurile și interpretii respectivi, se mișcă greoi, cei aflați pe ele își cam pierd echilibrul, cortinele se ridică în hopuri), cum a putut crea o costumație atît de banală și învechită? Regia (Sandu Eliad și Nicolae Frunzetti) a lucrat prea puțin cu tinerele din corpul de ansamblu, care — pe lingă faptul că au voci slabe și sărace, fac prezentarea cu stîngăcie și confundă degajarea scenică cu o ținută dezordonată. Le-am reproșat, de asemenea, celor doi directori de scenă — ca și autorilor textului, de altfel — că nu s-au străduit să închege spectacolul pe firul (făgăduit din titlu) al oglinzii realităților înconjurătoare, în așa fel încît acest titlu rămîne doar un pretext pentru cîteva numere, restul urmîndu-se unul după altul fără vreo legătură între ele.

„Avantajele” burlăciilor, demonstrate de Puiu Călinescu, Sorin Balaban și Horia Căciulescu într-o scenetă plină de haz.

Ca totdeauna vesel, antrenant, interpretîndu-și admirabil cîntecele: trio Grigoriu.

Și de ce oare au trebuit să mizeze, în pamfletul antimilitarist „La o școală din Bonn” (autori I. Avian și Fred Firea) mai curînd pe unele trăsături fizice ale actorilor noștri de estradă, decît pe conținutul satiric al textului? Credem că hazul stîrnit de silueta deșirată a lui Horia Căciulescu sau de cea cu protuberanțe a lui Mircea Crișan (ambele puse în evidență de niște costume de copii) este în măsură să abată atenția spectatorului de la intențiile politice demascatoare ale numărului și chiar să-i jignească pe respectivii interpreți.

Ni s-a părut de mult mai bună calitate, mai elegantă și luminoasă, mai simplă și modernă, atît scenografia și costumele (Mia Steriadi și Puiu Ganea), cît și întreaga concepție regizorală (B. Fălticîneanu) a concertului „Vitamina M... muzica”. Nu există în acest spectacol nici stridențe, nici crispări, corpul de ansamblu e mult mai bine pus la punct și, în general, aparițiile și mișcările în scenă au toate firescul și justificările lor. Prezența permanentă a orchestrei pe scenă (dirijor Gelu Solomonescu) nu supără și nu încarcă, lăsînd suficient loc pînă și evoluțiilor coregrafice ale lui Sandu Fever și Silvia Solomonescu (reținem numărul „Evoluția dansului”).

La ora cînd apar rîndurile de față, Teatrul „C. Tănase” a dăruit publicului și ultimul său spectacol, „Cu concertul în buzunar”. Nu dorim decît ca acesta să întrunească însușirile pozitive ale celor două spectacole care l-au precedat și, dacă se poate, să evite repetarea scăderilor lor.

„De ce să facem simplu cînd se poate complicat?” — în interpretarea apreciatului cuplu Horia Șerbănescu și Radu Zaharescu.

SĂ ÎN GO

(Urmare din numărul trecut)

În safenul lui Varen el găsi o ciornă a programului de zbor, întocmită încă de pe Pămînt, și, fără să mai stea pe gînduri, intră în biblioteca de informații. Russov trebui să-și concentreze toate eforturile, să-și mobilizeze întreaga voință pentru ca pe baza unor analize și calcule complicate să completeze cu cifre corespunzătoare pătratele goale de pe banda perforată, ce păreau caraghioase prin forma lor, dar care ascundeau munți de cunoștințe, calcule, muncă.

Russov amintea acum un student din veacurile trecute, care se pregătea pentru examen în ultima zi. Muncea înfocat, cu însuflețire, îndrîjit, pierzînd noțiunea orelor și a zilelor, făcînd numai scurte intreruperi pentru somn și pentru mîncare; în același timp, mașinile electronice de calculat, care erau ajutoarele lui credincioase, lucrau neobosite.

Valurile Timpului treceau pe neobservate, iar el, nevăzînd și neauzînd nimic, plutea în torentul uriașului fluviu nevăzut. Au trecut zile, săptămîni și chiar luni. Creierul lui obosea în desișul calculelor variate și numeroase, așa cum corpul său obosise în desișul pădurii sălbatice și necunoscute.

Foșnetul panglicii care aluneca spre fereștrua Creierului Electronic de-abia se distingea. Acum munca complicată a sistemelor electronice ale „Palladei” nu mai depindea de voința lui Russov. El trebuia doar să supravegheze, să controleze și să intervină numai în caz de avarie. Era obsedat de necesitatea de a analiza bine premisele inițiale ale calculelor sale. Avea impresia că totul e corect; totuși, undeva în adîncul subconștientului i se ascundea un sentiment neclar de îndoială și nesiguranță. La alcătuirea programei ținuse oare cont de toate? Dar poate că pe parcursul calculelor i-a scăpat vreo greșeală neobservată, o inexactitate?... Printr-un efort de voință el alungă acest gînd, atribuindu-l surmenajului, și hotărî să se odihnească, trîgînd un somn bun, înainte de a-și lua zborul plin de răspundere de pe planetă și a fixa itinerariul de zbor al „Palladei” pe linie dreaptă.

Și iată că sosi și ora zborului! Cu inima palpitînd de emoție, Russov porni astrotelevizorul, aruncînd o privire de bun rămas pădurilor gălbui-roșietice, șesului acoperit cu iarbă de înălțimea unui om, cerului violet ca de ametist. „Înainte!” — își spuse el îmbărbătîndu-se singur, întrucît îl apăsa liniștea ce domnea în nava al cărei unic membru al echipajului era el, și apăsa cu hotărîre pe butonul „Operațiile dinaintea startului”. Rotițele și pîrghiile puse în mișcare făceau un uruit subțire. El nu observă că sistemul complicat al mecanismelor trăgea lin în corpul astronavei giganticul tren de aterizare, dar auzi zumzetul surd al motoarelor verticale de sub navă, care ridicau astronava cu botul înspre zenit. În momentul cînd „Pallada” se ridicase în toată înălțimea de o mie de metri, automat intră în funcțiune un rînd de motoare acționate pe baza energiei nucleare, amenajate special pentru zbor. Corpul astronavei răspunse la aceasta printr-o vibrație puternică. Întocmai ca barele unui cric gigantic, stîlpii de foc ai gazelor încinse ridicară racheta deasupra solului ars, la început încet, apoi din ce în ce mai repede. Tulpinile groase ale plantelor se chirceau șuierînd și apoi, cînd se îndrep-

GUR SMOS

— povestire științifico-fantastică —
de A. KOLPAKOV

tau din nou spre cer, erau doar niște mlădițe arse și îndoite, care amenințau parcă pe veneticul care pleca în Cosmos. Russov deschise aparatul de ventilație al încăperilor de locuit ale navei. Își dădu seama că în spațiul circular care cuprindea salonul, băile de anabioză și centrala de conducere apăreau acum virtuți de curenți de înaltă tensiune, creînd un câmp de antigravitație ce neutralizează orice supraîncărcare. Pe nenumăratele scale cu gradații apăreau lumini, în timp ce me- tronumul automat bătea regulat secunde. După șase minute nava se plasă pe o orbită staționară și, supunându-se conducerii roboților, făcu o serie de evoluții.

... În acea „dimineată” el se trezi complet zdrobit și cu o greutate inexplicabilă pe inimă. Totul îi cădea din mâini. „Probabil din cauza insomniilor” — se gândi el. Vru să citească o carte, dar nu putu. Încercă să mănînce, dar alimentele i se păreau stătute și fără nici un gust. Un timp ascultă mecanic cum contorul distanței număra la fiecare două minute distanța parcursă de „Pallada”; fără nici un scop bine definit atinse maneta de conducere a avariilor și se uită pe ecranul principal, unde se reflectau punctele violete ale stelelor. „Pallada” zbură fără zgomot în spațiu, cu o viteză de „șase de nouă după zero”. „Am parcurs aproape jumătate din drum — se gândi Russov, neștiind cu ce să se ocupe. Ar fi bine să mă culc în anabioză și dintr-o dată să trec în lumea viselor...” — își spuse el.

Gîndul era într-adevăr ademenitor, dar el se strădui să-l alunge, fiindcă nu avea încredere nelimitată în aparate și roboți. De ce? Singur nu știa; probabil pentru că era vorba de tehnica complicată și exactă a celui de-al 8-lea mileniu, care nu-i era prea familiară.

Oscilă, luptînd cu această ispită multă vreme și, în sfîrșit, temîndu-se de singurătate, se hotărî.

Dar nici nu apucă să închidă după el ușa cabinei anabiozice, că se opri înmărmurit. În

cîntecul gravimetrului apăru o melodie nouă și străină. „O defecțiune” — îi trecu prin minte, ca un fulger, dar gravimetrul începu din nou să susure regulat și des, liniștindu-l. În clipa următoare „vocea” aparatului își schimbă iar tonalitatea, sunetul începînd să crească. Alergă spre tabloul de distribuție și puse mâinile pe mînerul pîrghiei de avarii, neluîndu-și ochii de pe indicator. Săgeata gravimetrului cobora încet spre linia roșie care marca limita maximă a potențialului gravitației la viteza existentă a astronavei. Paralel cu mișcarea indicatoarelor, tot mai alarmant era sunetul analizatorului: „Pericol!” Russov se cutremură de vuietul puternic al sirenei care se auzi în momentul cînd indicatorul ajunse în dreptul liniei roșii. Lumina roșie a indicatorului, care era așezat pe robotul de pază ce semnaliza întreruperea motorului principal, îl orbi. Pentru un moment Russov se pierdu cu totul. „În față este o masă de atracție!” — își spuse el speriat. După aceea se auzi zgomotul puternic al motoarelor de frînare. În secunda următoare vuietul neîntrerupt se transformă într-un bubuit asemănător unui tunet. Scala gradată mobilă a accelerografului înclina spre stînga, indicînd o încetinire ciudată: „O sută... opt sute... zece mii”. Încetinirea era atît de mare, încît pentru o clipă supraîncărcarea deveni mai mare decît potențialul antigravitației. El fu aruncat în scaunul pilotului, afundîndu-se în tapițeria spongioasă. Se auzi o sonerie puternică, semn că intrase în funcțiune în mod automat sistemul de intensificare a cîmpului de antigravitație — și supraîncărcarea dispăru. Gravimetrul nu mai cînta, ci vuia pătrunzător, cu toate că viteza navei se micșora simțitor. „Masa gravitației sau marginea cîmpului slab al gravitației” — ghici el înfrigurat, încruntîndu-se din cauza licăririlor alarmante ale semnalizatoarelor de avarie. „Să frinez sau să măresc viteza?” — se întreba Russov cu îngrijorare.

Judecînd după harta Centrului calculator, pe drumul acesta nu ar trebui să existe mase de atracție... „Oare este o greșeală de zbor?” El avea destulă experiență pentru a înțelege imediat că în față sa se găsește un câmp de atracție deosebit de mare. Și aproape instinctiv întrerupse motoarele de frînare. Mîinile lui, în liniștea care se lăsase, căutau febril în safeul lui Varen, răsfoind notițele, panglicile și schemele, în timp ce ochii lui urmăreau cu o mare atenție ecranul întunecat al astro-televizorului.

Dacă corpul ceresc care provoca această atracție imensă ar fi fost o stea, fără îndoială că de mult ar fi văzut-o. Poate că-i o „înfră” (stea infraroșie)? Dar într-un asemenea caz desigur că locatorul de infraroșii ar fi indicat... Un nor de praf?... Prezența sa aici, pe porțiunea boltei cerești studiate, este cu desăvîrșire imposibilă. Atunci ce poate fi?... Russov căzu pe gînduri.

Potențialul gravitației pe scala gravimetrului întrecuse toate valorile cunoscute de el: puterea de atracție a Soarelui, a Alfei Eridan, a stelelor obișnuite infraroșii, a prafului condensat. Russov continua să studieze notițele

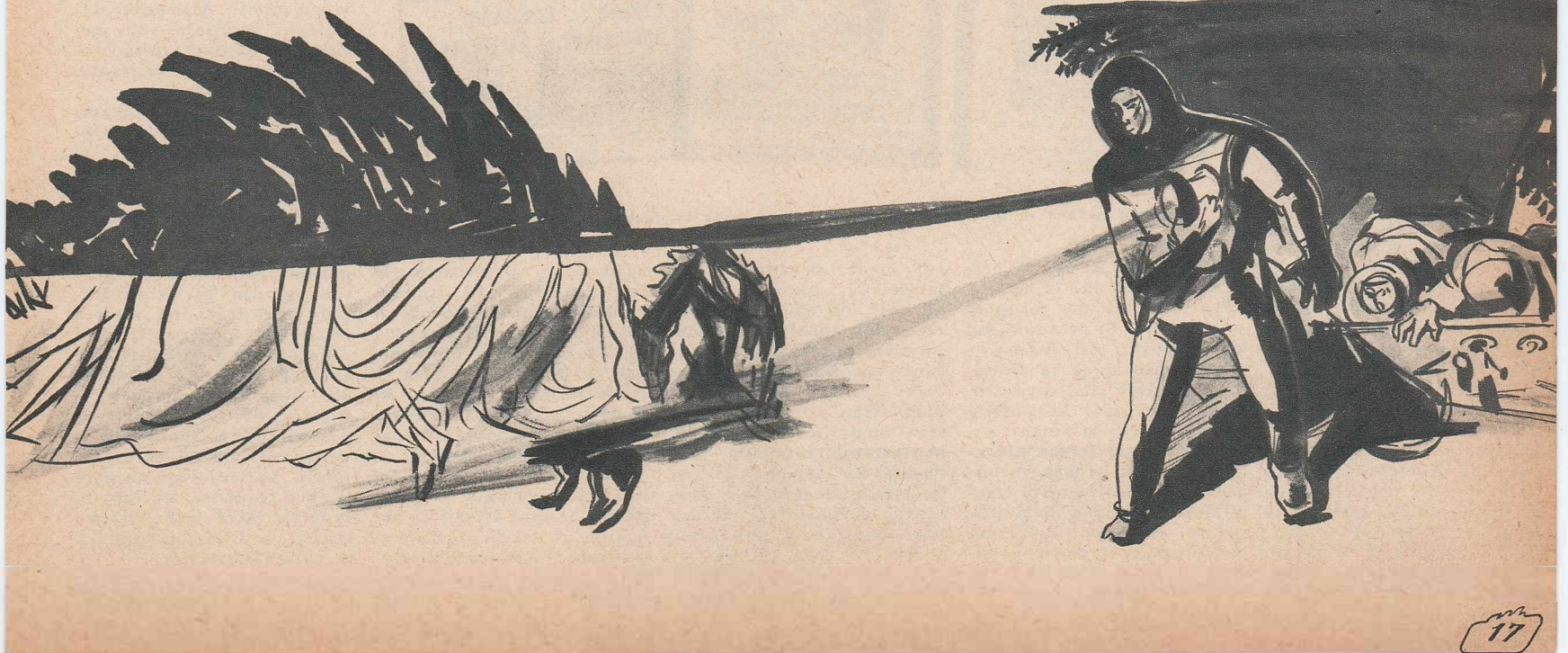
lui Varen, deși le citise atent cînd alcătuiise programul de zbor. Totuși subconștientul îl determina să caute ceva. Deodată — ca o revelație — el își aminti de niște cuvinte rostite de Varen în drum spre Alfa Eridan, drept răspuns la observația și întrebarea timonierului Mario: „Da, da... la înapoiere, la cel de-al unsprezecelea parsec?... Dacă faci un ocol de 32 grade spre polul galactic sudic... după trei parseci vei întîlni o stea pitică albă, stinsă, Tvikki...”

Picături reci de sudoare îi inundară fruntea. „Ce fel de stea pitică albă e această Tvikki?...” Niciodată n-a auzit de o astfel de stea! Pe diagrama itinerariului ea nu apărea! Atunci el porni mașina electronică de memorat și începu să cerceteze cataloagele astronomice. Dar nici aici nu se pomenea de steaua enigmatică... Frica și necunoscutul îl siliră din nou să pornească motoarele de frînare. În vuietul lor puternic el reîncepu căutările sale oboșitoare, simțînd că, dacă nu va găsi dezlegarea purtării ciudate a „Palladei”, însemna să meargă spre pieirea inevitabilă, deoarece nu știa ce măsuri trebuiau luate. O lovitură de gong îl pătrunse ca un curent electric. Se întoarse nervos spre tabloul de distribuție: pentru a doua oară robotul intră în funcțiune în mod automat, mărînd presiunea antigravitației. Pe ecranul mașinii care depăna amintirile treceau deja ultimele înregistrări ale comunicărilor științifice făcute de Varen înainte de startul „Palladei”, de care vorbeau semnele făcute pe marginile notițelor. Iată că găsi informarea Consiliului Suprem de Cercetare a Cosmosului. Cuvintele laconice ale însemnărilor rupseră lanțul de enigme și neclarități. „Steaua Tvikki — scria Varen —

este piticul superior nevăzut, neobservat în spațiu, care și-a încheiat drumul vieții... Forța gravitației sale este puțin mai mică decît a stelelor care opresc emiterea razelor luminoase. Comunicarea în legătură cu piticul superior stîns, primită de la Consiliu, fusese transmisă cu două ore înainte de zbor... Această stea pe noi nu ne interesează, întrucît se află în afara rutei noastre, la patru parseci în direcția polului sudic galactic... Coordo-natele ei!”

(Continuare în numărul viitor)

În romînește de
M. SAFIR

O dinioară, prototipul filmului antirealist era pelicula siropoasă cu „happy-end”, cu o morală consolatoare a renunțării, a filantropiei, a iluziei. Dar narcoticile folosite îndelung își pierd efectul, mai ales când boala pe care o amăgese progresează. Actuala stare socială a lumii imperialiste nu mai poate fi suportată cu analgeziul legendelor de amor și falsă generozitate. De aceea cinematografia afaceriștilor din Occident recurge la faimosul procedeu de anestezie empirică pe bază de... supralicitare a durerii — procedeu „stelelor verzi”: tragi un pumn zdravăn de boxer în falcă și scoți măseaua fără să mai simți nimic. Pe acest principiu sînt făcute, de la o vreme, filmele de tip hollywoodian: după ce a plonjat în infernul — cităm din afișe: „plin de spaime”, „halucinant”, „blestemat”, „care îți taie respirația” etc., omul iese la lumina străzii cu creierii buimaci și pulsul dezordonat și — în comparație cu șocul de groază — realitatea i se pare dulce și amicală. Șomajul și criminalitatea infantilă pălesc pe lângă teroarea delirantă din filmele „de senzație”; în comparație cu infernul artificial, cel real pare suportabil. Iar când efectul șocului trece și realitatea începe să doară din nou, omul e ademenit de alt afiș, care îi promite „160 minute de dorință și ură”, „adevărată poveste a unei revolte pe mare și a unei fecioare în prada bărbaților sălbaticiți de pofte”, „anatomia crimei”, „o vinătoare de oameni dezlanțuită în subteranele și pe acoperișurile New Yorkului” etc. etc. Din șoc în șoc, omul simplu din Occident este „ajutat” să ignoreze realitatea inconjurătoare, trista, apăsătoare realitate, dominată de legea junglei capitaliste.

Numai că proletariatul, intelectualii cinstiți, oamenii lucizi nu se lasă anesteziați cu povești despre fecioare violate de gorile și nu „uită” exploatarea sub șocul altor groaze fictive. Ceea ce nu înseamnă că, totuși, metoda șocului cu senzații tari n-are efecte asupra unor pături din mica burghezie.

COOL RKO THEATRES
NOW! ALL NEW SHOCKS... MORE HORRIFIC THAN BEFORE!
RETURN OF THE FLY
 CINEMA SCOPE
 VINCENT PRICE
 PLUS 2nd HIT IN CINEMA SCOPE & COLOR
 'THE SON OF ROBIN'

INFERNALE artificiale

MANHATTAN COLISEUM HAMILTON 23rd ST.
 58 ST. at 3 AVE. QUEENS
 86th ST. REGENT ALHAMBRA

FORDHAM CHESTER FRANKLIN ROYAL CASTLE HILL MARBLE HILL WESTCHESTER MT. VERNON NEW ROCH. WHITE PLAINS YONKERS BROOKLYN KENMORE DYKER PROSPECT TILYU MADISON BUSHWICK GREENPOINT KEITH'S FLUSHING KEITH'S RICHMOND HILL

HOLLYWOOD
 PERMANENT de 14 h. a 24 heures
 SEANCES a 14 h., 15 h. 40.
 17 h. 20, 19 h., 20 h., 40, 22 h. 20

TERREUR EN MER
 THE DECKS RAN RED
 Terreur à bord d'un bateau maudit

The true story of a mutiny and one girl at the mercy of a love-starved crew.

from MGM
 JAMES MASON
 DOROTHY DANDRIDGE
 BRODERICK CRAWFORD

La plus terrible aventure de la mer!
 D'autant plus palpitante qu'elle est authentique!

HOLLYWOOD
 PERMANENT de 14 h. a 24 h.
 Seances a 14 h. - 15 h. 40 -
 17 h. 20 - 19 h. - 20 h. 40 - 22 h. 20

LES MONSTRES INVISIBLES

MGM
THE FRIEND WITHOUT A FACE
 NEW HORROR THRILLER!

MARSHALL THOMPSON
 AN AMALGAMATED PRODUCTION
 BY B. B. ROYAN

LA SCIENCE DANS UN DEVELOPPEMENT TERRIFIANT
 Des monstres invisibles en liberté
 Un film pour ceux que terronne l'obscur...

V. o. s.-l. - Admission 16 ans

INCROYABLE!
 PLUS qu'un nouveau film
 UN nouveau genre!

LA MOUCHE NOIRE

ETRANGE... SAISSANT...
 ANGOISSANT... HALLUCINANT

DÈS AUJOURD'HUI
 LA GRANDE PREMIÈRE AU PLAZA
 CINEMA SCOPE
 PARIS FRANCAIS

Cîteva reclame de produse ale „artei” ororilor, aparute în diferite ziare occidentale.

senzații tari. Eticheta „permis de la 18 ani” e certificatul valorii de corupere a filmului. Și presupunând că un portar de cinema ar avea fantezia să ia în serios această indicație, oprind tineretul la porțile spectacolului infamant, cine oare poate fereca pleoapele copiilor în fața corupției la domiciliu, prin televiziune? Agenția de publicitate, complice la crima de corupție, după ce speculează această etichetă ca să atragă consumatorii la mă-

rul oprit, se servește de fariseicul: „permis de la 18 ani”, ca să se considere astfel absolvită de răspundere în fața opiniei publice. În fața profesorilor care acuză îndobitocirea prin filme a elevilor, în fața medicilor care acuză neurastenia infantilă provocată de asemenea filme, în fața judecătorilor care acuză delicvențele minorilor inspirate de peliculele nocive, în fața statisticienilor care fac graficul rușinii recordurilor de crimi-

nalitate și prostituție la cei de „sub 18 ani”.

Incontestabil, spectatorul de rînd vrea să găsească în film substanță de cunoaștere și de visare. Tom și Nick și Pierre și Hans ar fi fericiți să vadă „Zboară cocorii” ori „Balada soldatului”, să întrezărească o omenire reală, cinstită, eroică și normală — da, normală: fără isterii și depozite subconștiente de bestialitate. Ar prefera ele-vația spiritului în loc de crîsnarea nervilor, bucuria

vieții în loc de tortura simțurilor pervertite, ar prefera pe eroul celor mai nobile aspirații ale omului în loc de personajul pitecantropic, imaginea tonică a omului eliberat în loc de imaginea abrutizantă a sclavului instinctului. Producătorul filmelor de groază știe, fără îndoială, că spectatorul (din a cărui exploatare trăiește) nutrește această intimită năzuință spre sănătatea morală. Directorii de cinematografe își fac desigur uneori socoteala că ar obține venituri frumoșele din rețetele de casă, dacă ar admite să ruleze filme umaniste în locul filmelor dezumanizante. Dar toată rețeaua de profitori ai corupției combată această tentație cu o subită „conștiință patriotică” care le dictează să țină sus steagul „modului de viață” capitalist. În Berlinul occidental biletele la filmele „de groază” se vînd cu preț de trei ori mai mic decît la alte filme. Diferența e poate acoperită din bugetele secrete, de la capetele „propagandă anticomunistă”. Căci dacă Tom și Nick ori Hans ori Pierre ar vedea pe pînză eroi care luptă nu cu monștri de tip apocaliptic, ci cu cei de tip imperialist, ca ațîțătorii la război sau ca exploatații capitaliști, ori alte soiuri de dușmani ai omului, poate că li se va năzări să semene cu eroii filmelor care pledează pentru viață. Dar mister X, Herr Z., monsieur Y toți complicitii din filiera corupției prin filme nu sînt dispuși să-și taie craca de sub picioare. Ei știu că „spectatorului de rînd” îi e foame de plînea artei adevărate, umaniste. Și își fac socoteala că, dacă o hrănești cu această plînea substanțială, conștiința spectatorului poate crește în mod periculos peste „standardul” prevăzut de constituția exploatării. E mai prudent deci să-i dai imaginea omului „invers”, animalizat, ori să-i dai după o rețetă de tip Maria Antoaneta, cozonacul fad al lascivității. Alimento sterilizate scrupulos de morală și umanism, falsă hrană, îmbibată cu excitanții pornirilor degradante.

Toxinele, cum spuneam, își perimează efectul. Oamenii se dezmeticesc și istoria îi ajută să se trezească violent la realitate. În ciuda tromboanelor publicitare care invocă „diavolul”, „groaza”, și „suspensia respirației”, spectatorul din țările capitaliste manifestă un interes irezistibil pentru filmele cineastilor progresiști din întreaga lume. Irezistibil, căci această foame de luciditate, de optimism, de umanitate, influențează și verdictul juriilor care premiază peliculele umaniste și care recunosc, cu elogii, superioritatea morală și artistică a filmelor produse în lagarul socialist.

NOPTI CU LUNĂ-N BUCUREȘTI

E ora 8 seara. Ies în stradă. Bine ras, bine dispus, cu poftă de plimbare. Iau autobuzul. După numai zece minute ajung în centru. Cobor. Apuc pe Calea Victoriei. Pe lângă mine trec, cu pași rari și egali în grad, zeci de perechi. Ca și mine, oameni care se plimbă, se opresc în fața vitrinelor, privesc, comentează... Ajung în fața magazinului de „Galanterie” (articole bărbătești) unitatea nr. 13. Privesc în vitrină. Privesc, vorba vine, că tot nu văd nimic. Insist. Acum parecă zăresc ceva. O umbră. Ba nu! Mai multe. Sînt probabil cămăși, cravate, batiste. Dar de ce par umbre? — mă pomenesc roșind. Un vecin de... vitrină mă lămuirește: „Pentru că e vitrina neluminată!” Mulțumit că m-a... luminat, pornesc mai departe. După cîteva pași, altă vitrină. Mai mare decît prima. E întunecată aidoma unei păduri seculare într-o noapte fără lună. Îmi arunc privirea pe firmă: „Mobilă”, unitatea 52. Păcal. Tare mai doream să admir ultimele lipuri de mobilă pentru dormitor. Desigur, pentru a reda atmosfera de dormitor, în vitrină era beznă. Case! Cîteva metri mai încolo, vitrina elegantei unități „Arta model”. La lumina zilei adresa: Calea Victoriei 91. Pe întineric nimeriți mai greu pentru că nu-i lumină. Mi-am zis: „Hai mai bine să fac cale întoarsă”. N-apuc să trec de Romarta, ale cărei

vitrine lucesc de ție mai mare dragul, dînd tuturor posibilitatea să-și aleaga din variatele modele de baticuri, bluze, stoffe și costume, și dau peste magazinul „Cămăși-cravate” (Calea Victoriei 56). Deasupra vitrinei o reclamă: „Expoziție cu vinzare”. Dacă era „Expoziție cu lumină”, poate aș fi putut vedea mai mult decît cele cîteva cravate pe care cădea involuntar lumina becului de pe stîlpul din fața magazinului. N-am mai zăbovit. În dreapta „Expoziției cu... întineric”, un alt magazin. Îi zice „Galanterie... damă”. Un trecător, care privea în gol ca și mine, îmi spuse: „Probabil că responsabilul n-a aprins lumina în vitrină din... galanterie bărbătească”. Așa o fi — zic eu. Iar cel de la „cămăși și cravate” n-a aprins-o din... galanterie de damă!

Am ieșit pe bd. Magheru. La numărul 26, o „Papetărie” cu geamuri mari. Peste drum, „Librăria copiilor”. Și aici geamuri mari. Dar atît în cele de la „Papetărie” cît și în cele de la „Librărie”, nici un bec aprins. Toate stinse, la fel ca spiritul comercial al responsabililor acestor unități.

Cam obosit după atîta plimbare mă înapoiez la mine în cartier. Privesc cele cîteva magazine din preajma stației de autobuz. „Textilă”, o „Alimentară”, o „Încălțăminte” și o „Carne”. Mai mici decît cele din centru, însă

ARTA MODEL

cu vitrinele luminate. Nu „a giorno”, dar „a 75 de wași” cel puțin.

★

Întru în casă. Aprind o țigară. Mă apropiez de jereastră. O deschid. Un întîrziat trece fredonînd melodia „Nopti cu lună-n București”. Privesc bolta cerului. Coincidență. A apărut luna. Gîndesc: pînă și luna și-a lăsat văzută partea nevăzută, numai responsabilii unor magazine din centru mai oferă încă trecătorilor partea...nevăzută a vitrinelor.

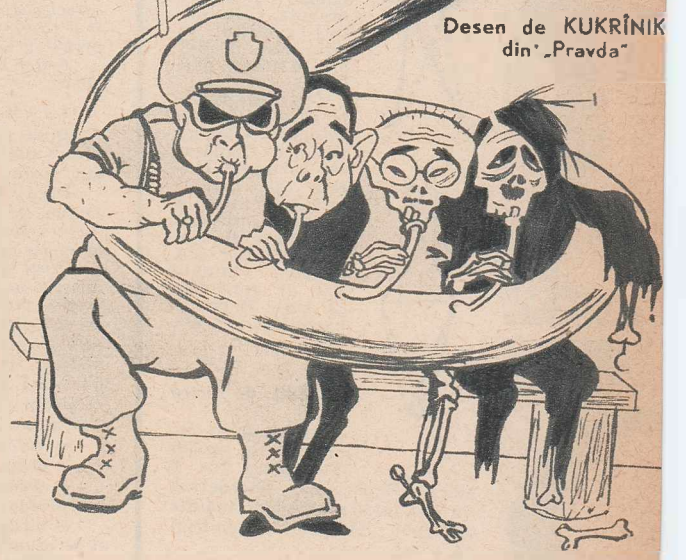
Altă dată n-am să mai ies în oraș după 8 seara, sub cer înnourat și cu încredere deplină în feeria nocturnă a zălăntărilor deoarece se pare că socoteala de-acasă nu se potrivește cu... becul din vitrină.

Dan MANOLESCU

P.S. Miine îmi cumpăr o lanternă. Dacă totuși seara ies în oraș și dau iarăși de vitrine fără lumină, fac aprind lanternă și privesc cît mă ține poșta și... bateria.

MUZICA DE PENTAGON CUVINTE DE A. HITLER

DE TOATE SI DE ORICE COMUNISMU VINOV

Desen de KUKRINIK din "Pravda"

Opinia publică mondială ridiculizează încercările făcute la Washington și Tokio pentru justificarea eșecului politicii antipopulare prin referiri absurde la „uneltirile comunismului”.

SCRISOARE DE (NE)MULȚUMIRE

Prea ilustre coleg,

Întîi vă rugăm să ne iertați că vă adresăm titlatura de mai sus, deși unii colegi opinau să vă spunem „întîlțimea voastră”, gîndindu-se la cei 182 centimetri ce-i cuprindeți de la freză pînă la microporos, cît și la vederile supraetajate la maximum pe care le lăsați din cînd în cînd să cadă în atelier asupra noastră. E drept, și pe graficul de producție sințefi la înălțime. Dar asta nu este un motiv să faceți din grafic un ascensor pentru prea eolianul dumneavoastră nas. De altfel, mulți privesc cu invidie sănătatea viguroasă ce-o ațișafi și pe care n-a zdruncinat-o nici cel mai banal guturai. Ne închipuim însă în ce situație incomodă ați fi pus de un simplu calar, cînd pentru a folosi des batista la această maladie, ar trebui să aveți în permanență și o scară de pompiere cu care să acționați împotriva suferințelor dumneavoastră nas.

Noi am preferat să vă adresăm în prezenta scrisoare epitetul „ilustre coleg”, un termen derivat de la latinescul ilustrius, ilustra, ilustrum, ce se potrivește străduinței ce o depuneți pentru a străluci în atelier ca o țava bine frecată cu „Sidol”. Dar dacă țava strălucete în ochii tuturor ce o văd, dumneavoastră străluciți numai cînd vă priviți singur în oglindă și cînd, scotocim noi, r-ar fi necesari niște ochelari lunari, pentru protecția ochilor. Căci vorba ceea: la scară te poți uita, dar la oglindă, ba! De aceea, pe bună dreptate, ne permitem să vă comparăm cu palernul astru înălțăcăr, intrucît ca și el sințefi foarte departe de noi. Dar în timp ce veritabilul soare ne luminează, ați prefera să ne lăsați în umbră. Pe de altă parte, ținem să vă marturisim că dacă cereșcul astru ne încălzește cu razele sale, dumneavoastră ne lăsați reci cu atitudinea cu care ne onorați.

Ne-am adresat în scris nu din birocratism, ci dintr-o necesitate, încercînd prin prezenta să vă amintim că în atelier mai sîntem și noi. De cîte ori am încercat s-o facem prin viu grai, la locul de muncă, solicitîndu-vă în diverse probleme de producție, am remarcat că nasul vi s-a dezvoltat în dauna aparatului auditiv. Ca dovadă, n-ați înțeles să-l sprijiniți pe Năică nici măcar atunci cînd se împiedicase de o ladă și era gata să alunece.

Gîndindu-ne puțin, am înțeles de ce vă purtați așa cu noi. Dacă ne-ați ajuta așa cum și dorim, atunci lucrurile s-ar complica și ar fi necesar să se mărească panoul de onoare al secției, ceea ce ar însemna o cheltuielă în plus pentru sindicat. Or, asta este în contradicție flagrantă cu interesul ce-l arătați luptei pentru economii. Probabil, nu vă dă prin ilustrul cap ce-l purtați pe nu mai puțin împunătorul gît că împărășindu-ne experiența și pricepera dumneavoastră în muncă, economiile ce ar rezulta ar reprezenta contravaloarea a mii de panouri din cele mai mari.

Regretăm însă că eforturile ce le ațișafi mereu pentru a păstra o vizibilă rezervă față de munca restului colectivului n-au fost totdeauna fructuoase. În sensul că și noi avem succese în producție. Și, drept să spunem, ne doare în suflet că asta vă doare mult. Așa s-a întîmplat luna trecută, cînd Pandele, colegul nostru (și nu al dumneavoastră, deși lucrați alături), a fost evidențiat în sedința de producție. Atunci el a luat un plic cu bani drept primă, iar dumneavoastră un plic cu două antinevralgice drept calmant. Iar mai apoi, cînd Năică a făcut o inovație, dumneavoastră ați făcut probela hepatică, deoarece, la neceaz, vă îngălbeniți.

Ștînd plăcerea nespusă ce-o înregistrați în inimă de cîte ori sințefi popularizat, ne-am gîndit ca această scrisoare să fie folosită în programul brigăzii artistice de agitație de la noi. Asta va fi prima popularizare care nu vă va face plăcere, ci icter.

Vă urază spor la schimbarea atitudinii de pînă acum, nesprîjinitii și nebagății în seamă colegi ai dv. de muncă.

Pt. conf.

V. D. POPA și A. LĂPUȘNEANU

DE LA LUME ADUNATE

Insomnie

În sala de așteptare a unei poli-clinici. Pe scaune, cîteva persoane care dorm. A sosit un pacient.

PACIENTUL: Cine are numărul șapte? (Nu-i răspunde nimeni deoarece toți dorm).

SORA: Ce aveți, tovarășe?

PACIENTUL: Sufăr de insomnie.

SORA: Luați loc și așteptați. Aici este sala de așteptare pentru cei ce suferă de insomnie.

PACIENTUL: Cum suferă de insomnie? Văd că au adormit totți așteptînd.

SORA: Păi tocmai în această constă tratamentul nostru...

Imprudență

— Vezi, calul ăsta? Cît e de mare și de voinic, poate fi ucis numai cu cantitatea de nicotină pe care o conține două țigări!

— Și ce, nu cumva l-ai învățat să tumeze?

„Vinovați sînt comuniștii!” — Cîntă-ntr-una Pentagonul, Iar din Tokio soliștii Îi tot țin cît pot isonul.

E un cîntec piază-rea: Nu uitați că hitleriştii Au cîntat la fel cîndva...

Serghei MIHALKOV

SFATURI VÎNĂTOREȘTI

Ați vînat o vulpe simplă și doriți s-o transformați într-una argintie? N-aveți decît... s-o dați la argintat.

★

Dacă ați vînat un elefant, nu cereți ogarului să vi-l aducă în dinți. Bietul cîine ar putea să-și rupă dinții în pielea elefantului.

★

După ce ați vînat un urs mare, nu-l puneți în tolbă, că... i se sifonează blana.

★

Cînd la o vînațoare în munți nu găsiți nici un țap, mulțumiți-vă și cu o... halbă rece.

★

Ați terminat alicele în momentul cînd vă apare în față un vînat? Nu-i nimic. Așteptați pînă ce acesta... moare de bătrînet.

V. RĂDULESCU

Vis și faptă

Spuneai mata pe vremuri despre mine, cu o nuanță batjocoritoare, că sînt o fire mult prea visătoare și mă avertizai „că nu e bine”.

„Vîsînd — spuneai rîzînd — nu-i de mirare că ai să te îmbraci cu visuri „fine”, ai să mîntneți iluzii de tartine și ai să-ncați himere în picioare!”

Mai susțineai, cu zîmbetu-ți ironic de om „lucid”, că între vis și faptă e un raport aproape antagonic.

Azi însă noi visăm precum se știe, și-ți infirmăm parerea-ți „înteleaptă” de la Bieaz și pînă la Eforie.

Ion ATANASIU-ATLAS

GIMNASTICA LA DOMICILIU

COMPLEX DE EXERCIȚII FIZICE PENTRU FEMEILE GRAVIDE ÎN LUNILE 7 și 8 (II)

de prof.
Ana Maria ENĂCHESCU

Mișcări pentru bazin

1) *Depărtat stînd, cu mîinile pe sold:* împingerea bazinului spre stînga și spre dreapta. Executați exercițiul în ritm lent, de 6-8 ori, în fiecare parte.

2-3) *Ușor depărtat stînd, cu brațele întinse (relaxat) în față:* Deplasarea bazinului înainte și înapoi, echilibrarea în timpul mișcării făcîndu-se cu ajutorul brațelor. (La nevoie, brațele vor fi sprijinite de zid). Repetați exercițiul de 6-8 ori.

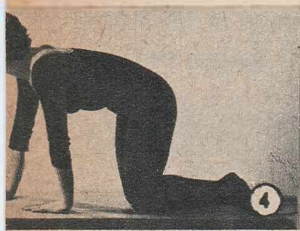

Mișcări de tirire

4) *Stînd pe genunchii cu sprijin pe palme (pe 4 labe):* Deplasarea alternativă (în pași mici) a palmelor înainte și înapoi. Executați exercițiul de 4 ori.

Mișcări pentru abdomen

5-6) *Culcat rezemat, capul și trunchiul fiind ușor ridicate:* Îndoirea și întinderea alternativă a genunchilor, apoi îndoirea și întinderea ambilor genunchii deodată, tălpile alunecînd pe sol. Repetați exercițiul de 8-10 ori.

Mișcări de respirație

Culcat rezemat, cu genunchii îndoii: Ridicarea brațelor sus, inspirație adîncă. Expirație, cu coborîrea brațelor prin lateral, jos.

Rețineți:

În luna a noua de sarcină, efortul fizic va fi redus la plimbările zilnice ale femeii gravide, adăugînd mișcări de respirație și relaxare.

bările zilnice ale femeii gravide, adăugînd mișcări de respirație și relaxare.

N. A. Vă reamintim că pentru a da bune rezultate, gimnastica va fi executată de dimineață, cu recomandarea medicului, în urma examenului medical.

SFATURI practice

UNELE INDICII PENTRU STABILIREA „TIMPULUI PROBABIL“

Sîntem în plin sezon al vîilegiaturii, al excursiilor, al tratamentelor balneo-climaterice și o mare preocupare a noastră în aceste zile de odihnă este să știm ce vreme vom avea.

Cum buletinele meteorologice indică starea generală a timpului și cum, uneori, aflîndu-ne la odihnă, nu avem posibilitatea să luăm cunoștință de aceste preziziuni, e bine să știm a ne orienta după diferite fenomene ale naturii sau după unele manifestări caracteristice ale animalelor. Sînt fenomene științifice explicate și a căror indicație e cu atît mai valoroasă cu cît prevăd timpul probabil local.

Astfel de fenomene sînt foarte numeroase; ne vom limita la cîteva.

LA MUNTE:

Dacă pe vîile munților se lasă seara ceașă, fără tendința de urcare spre creste, a doua zi va fi timp frumos. Dimpotrivă, ceașă sau norii încolțiciți în jurul creștelor muntoase indică ploaie.

Dacă vîntul bate la poalele muntelui dintr-o direcție, iar pe creasta lui din altă direcție (aceasta se poate observa din aplecarea arborilor sau din mișcarea norilor), trebuie să ne așteptăm la vreme ploioasă.

Cerul presărat cu nori subțiri și înalți (Cirrus), care vin din direcția nord-est, arată că timpul se va menține frumos. De asemenea, vremea se menține bună cînd vîntul continuă să bată din aceeași direcție. Schimbarea direcției sau încetarea totală a vîntului, urmată de încălzirea excesivă a aerului, prevestește în schimb furtună. După cum același lucru îl prevestește și apariția pe cer a norilor alungii, cu ridicături în formă de turnuri pe ei, sau a norilor colorați la margini în verde, roșu sau albastru.

Vremea se strică de asemenea cînd:

- vulturii zboară în picaj și se ascund printre stînci;
- cîinii ciobănești părăsesc turma și fug către stîncă;
- furnicile intră în mușuroaie și nu mai circulă pe afară, iar albinele se retrag în stup;
- mistreții, caprele sălbatice și cerbii coboară de pe înălțimi și se alină în păduri;
- corbii zboară în cerc și croncănesc des;
- broaștele ies pe malul apei.

LA MARE:

Mirosul puternic al mării și al ghiolului anunță apropierea ploilor.

Vîntul bălînd dinspre nord aduce curenți calzi pe litoral, iar cel dinspre sud, curenți reci.

Luna curată, strălucitoare, prevestește timp frumos, iar traversata de nori, sau cu coroaia ūburie anunță ploaie pentru a doua zi.

Cerul de culoarea așamei la răsăritul și la apusul soarelui anunță timp uscat și frumos. Dacă, însă, soarele răsare în culoare violacee și apune în culoare vișinie sau în nori, e semn că se strică vremea.

Cînd pescărușii zboară în larg ei prevestesc timp frumos, iar cînd vin din largul mării și scot fîpete dese deasupra țărîmului, înseamnă că vremea se strică.

Saltul peștilor afară din apă, agitația gălăgioasă a gîștelor și a rațelor pe apa lacurilor, scaldarea păsărilor în praș, zborul vîndunelilor și al lastunilor aproape de sol sînt de asemenea semne de stricăre a vremii. După cum zborul finarilor în rotiri, agitația neobosită a furnicilor și a altor insecte, țesutul pînzelor mari de către păianjeni și zborul liliacilor lîrziu după apusul soarelui indică vreme frumoasă prelungită.

JOSIANA

DESPRE NĂMOLURI

Știați că...

...proprietățile terapeutice ale nămolului sînt cunoscute din cele mai vechi timpuri? Însăși mitologia greacă pomenește de numeroase minuni de vindecare sau transformare pe care zeii le săvîrșeau cu ajutorul apei și a nămolurilor. Iar despre împăratul Constantin cel Mare, istoria Bizanțului arată că ori de cîte ori simțea dureri la încheieturi, își ungea corpul cu nămol.

...denumirea științifică a nămolului „peloid“ nu se trage din cuvîntul latinesc *pellis* (piele) cum s-ar putea crede, făcînd legătura cu onchiziua care se aplică pe piele, ci de la grecescul *pelos*, care înseamnă mîl?

...nămolurile se formează fie din flora și fauna apelor descompuse cu ajutorul bacteriilor de putrefacție, fie din substanțele minerale care se găsesc în apă, fie din toate aceste elemente combinate?

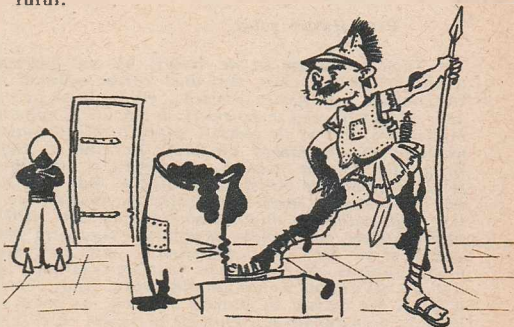
...nămolul cu cea mai eficientă combinație organică și minerală se găsește la noi în țară, în lacurile Techirghiol și Amara? S-au dovedit însă a fi foarte bune pentru tratamente și nămolurile de la Sovata, Bazna, Vatra Dornei, Govora, Geoagiu etc.

...Techirghiolul își trage numele de la un pașă turc Techir, care venea aici în timpul verii și se ungea cu nămol împreună cu toată suita și haremii lui? Se spune că pașa s-ar fi vindecat astfel de un reumatism care îl paralizase aproape complet.

...nămolurile acționează asupra corpului prin proprietatea lor de a absorbi căldura și a o ceda apei cu greutate și prin conținutul lor de substanțe organice și minerale? La analizele chimice făcute s-a constatat că nămolurile conțin substanțe ca: sulf, iod, fier, carbonați, fosfați etc., și o însemnată cantitate de hormoni proveniți de la micile viețuți acvatice sedimentate în ele.

...culoarea neagră-cenușie a nămolurilor se datorește fierului, iar caracterul unșuros provine din grăsimi specifice (steroli) aflate în compoziția lor? Mirosul neplăcut e datorit în special sulfului.

...pe cît sînt de folositoare nămolurile, pot fi pe atît de dăunătoare corpului, dacă nu sînt aplicate după prescripțiile medicale? Nici chiar la onchiunile cu nămol rece nu trebuie neglijată prescripția medicului. Altfel, s-au văzut cazuri în care oamenii, în loc să se vindece, și-au făcut mai mult rău prin aplicarea neștiințifică a nămolului.

CU AJUTORUL ȘTIINȚEI

Prevenirea alunecărilor de teren

Unul dintre fenomenele scoarței terestre care-i preocupă în mod special pe cercetătorii geologi este acela al alunecării terenurilor, care adeseori provoacă, în unele regiuni ale globului, adevărate calamități.

În căutarea metodei de a preveni asemenea accidente, geologul sovietic Arkadi Seko a inventat un aparat bazat pe folosirea ultrasunetelor, a cărui experimentare a dat rezultate satisfăcătoare.

Pentru folosirea acestui aparat se sapă două puturi de 2 pînă la 5 metri adîncime. Într-unul din aceste puturi se coboară aparatul ultrasonic, iar în celălalt, receptorul de înregistrare.

Spre deosebire de aparatele existente pînă acum, care nu puteau detecta mișcările straturilor alunecătoare decît pînă la adîncimea de cîteva zeci de centimetri, noul dispozitiv permite „ascultarea“ pămîntului atît cît e necesar pentru prevenirea oricăror alunecări primejdioase.

Bicicleta eoliană

În provincia Tzilin din R.P. Chineză bat vînturi pu-

ternice în mai tot timpul anului.

Fiind însărcinat cu întreținerea liniilor telefonice, muncitorul Sin-fen trebuia să circule încoace și încolo cu ajutorul unei biciclete. Aceasta însă îi producea mari neacazuri, din cauza vînturilor puternice care adeseori îl răsturnau sau îl împiedicau, pur și simplu, să înainteze. Căutînd o soluție pentru remedierea acestui neajuns, Sin-fen a conceput o morișcă de vînt pe care a fixat-o la volan, cuplelînd-o cu axa bicicletei. Ideea i-a venit studiînd funcțiunea unei mori eoliene.

Cu ajutorul acestei moriști Sin-fen a constatat că poate circula fără teamă de răsturnare, atît în direcția cît și împotriva vîntului.

Așa s-a născut bicicleta eoliană, care acum e produsă în serie de o fabrică din orașul Baicien și care poate fi văzută pe toate drumurile provinciei Tzilin.

Imunizarea păsărilor împotriva molimelor

Încercările fiind o metodă foarte greoaie, specialiștii de la Institutul de epizootii al Academiei de științe din

R.P. Ungară s-au gîndit să găsească o altă metodă de combatere a molimelor la păsări. Ei au tratat o serie de virusuri imunizante contra diferitelor boli — și în special contra pestei — pe care le-au pulverizat în interiorul cloacitelor crescătorii. Metoda dînd rezultate bune, a fost generalizată la crescătoriile de păsări din R.P. Ungară.

Pentru imunizarea puilor mai mari, după ce au părăsit cloacitoarea-crescătoria, aceleași virusuri, în loc să fie pulverizate în aer, au fost introduse în apă și în hrană.

În același timp zootehnicienii maghiari au pus la punct un nou procedeu pentru menținerea conținutului de vitamine al furajelor pe perioada înșolozărilor.

Cu ajutorul acestor noi metode de tratare, mortalitatea la păsări a scăzut în R.P. Ungară în mod considerabil.

Prima dovadă a înlînării unei comete cu pămîntul

Se știe că în anul 1908 un corp ceresc necunoscut a atîns pămîntul Siberiei, pro-

ducînd fenomene tunmoase și sonore care au fost înregistrate pe o rază de peste 1.000 de kilometri. Pînă în ultima vreme s-a crezut că e vorba de un meteorit uriaș. Apoi, tînd seama de unele semne de radioactivitate rămase pe locul contactului cu pămîntul, s-a lansat ipoteza unui corp creat de ființe superioare din altă planetă și lansat în spațiul cosmic. Acum, în sfîrșit, după o ultimă expediție de cercetări făcute la fața locului, academicianul sovietic profesor Vasili Fesenkov arată că, după toate analizele și deducțiile științifice, ceea ce a venit în contact cu pămîntul acolo n-a fost nici meteorit, nici proiectil trimis de pe vreoa altă planetă, ci pur și simplu o cometă de talie redusă. O bună parte din coada acestei comete s-a dispersat în păturiile superioare ale atmosferei, iar nucleul ei, compus dintr-un aglomerat de gaze congelate și de apă, în care se găseau silicați și particule de fier, s-a ciocnit cu pămîntul.

Este astfel pentru prima oară cînd se face dovada înlînării unei comete cu pămîntul.

Cuvinte încrucișate

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1	O	L	I	M	P	I	A	D	E	S	A	H
2	M	E	C	I	S	P	O	R	T	I	V	A
3	V	A	L	E	A	G	E	R	I	N		
4	M	A	R	I	N	A	R	I	A	N	O	D
5	A	T	O	A	N	A	Z	O	N	B		
6	S	I	L	A	T	R	O	I	A	N	A	
7	A	N	T	R	E	N	A	T	O	S	L	
8	F	I	N	A	S	C	O	E	T	R	A	C
9	I	N	A	I	N	T	O	G	R	A	D	A
10	N	I	Z	I	R	O	L	O	R	I		
11	G	O	L	T	U	R	A	C	O	R		
12	I	N	O	T	D	A	N	S	A	N	I	

JOCURI

ORIZONTAL: 1) Jocuri sportive internaționale care se repetă din 4 în 4 ani — Joc al inteligenței... la pătrat. 2) Joc în limbaj sportiv — Care practică „educația fizică” (fein.). 3) Între doi munți — Sprinten — Planșa textilă. 4) În echipajul vapoarelor (pl.) — Electrode pozitiv. 5) Calul rebusiștilor — Antrenor al echipei de fotbal „Petrolul” — În zadar!... — Indicativ postscriptic. 6) Floreasca pentru sportivi — Celebru cal de lemn din antichitate. 7) Pregătit metodic — Începe slalomul. 8) Primește ștafeta pentru a o duce mai departe — Sau — La potcu!... 9) Actor de pantomimă — Raport între punctele pierdute și cele câștigate la un joc sportiv — Emoție... artistică. 10) A avansa în terenul echipei adverse — A doza metodic efortul fizic într-un joc. 11) Admonestare pentru cini — Spune! — Sarcini precise care revin jucătorilor. 12) Minge intrată în plasă — Teavă — Ustensilă casnică — Arșică. 13) Sport acvatic — Joc — Perioade de timp.

VERTICAL: 1) Creatorul tuturor jocurilor — Teren pentru tenis în miniatură — Baloane pentru joc. 2) La jocul de cărți

— Angrenează mișcarea bicicletei. 3) Sportivul legendar al aerului — Zgomot — Luca Oprescu. 4) Mii de mii — Miros specific. 5) Moluște gasteropode — Apărut ca din pământ. 6) Sînt — Pauză la teatru — Plin de apă. 7) Parte a unei echipe de fotbal — Lipsită de vedere. 8) Cini cu botul gros — Cîște acordată învingătorului. 9) Epoci — „Sportul popular” — Voce. 10) Secret divulgat — Șiretlic. 11) Notă muzicală — Program după care se desfășoară jocurile sportive. 12) Start mobil pentru sportorii cu parașută — Teren de sport. 13) Disciplină sportivă care a adus țării noastre pentru a doua oară titlul de campioană mondială — Precum — Conjunctie.

DEZLEGAREA JOCULUI „PUNCTE DE VEDERE” APĂRUT ÎN Nr. TRECUT

ORIZONTAL: 1) Plin — Probabil. 2) Lucid — Priviri. 3) Ene — Ub — Esenin. 4) Oa — Arab — Anot. 5) A — Atenți — Tc — P. 6) Pări — Ocular. 7) Apa — E — Apărute. 8) Atu — Ag — La — Iz. 9) Aroma — Rai — B — B. 10) Pesemne — Miopi. 21) Un — Zicală — Lat. 12) Stoic — Tintiți.

DE VORBĂ CU MEDICUL

Convulsiile copiilor

Una din manifestările cele mai impresionante ale copiilor este convulsia. Prin frecvența cu care se întâlnește, ea și prin groaza pe care o inspiră părinților, aceasta constituie o problemă importantă de asistență imediată. Începutul convulsiilor este brusc și lasă aparența unei morți imediate a copilului. În afară de unele cazuri — destul de rare — cum sînt convulsiile agonice, acest simptom este înșelător, în majoritatea cazurilor convulsiile dispar fără a lăsa urme.

Convulsiile constituie o formă de reacție violentă a sistemului nervos al copiilor față de cauze variate. Se manifestă sub formă de contracții, uneori foarte violente, sînt însoțite de pierderea cunoștinței și încep fără tipăt, în plină stare de sănătate. Copilul devine palid, are privirea fixă, cu globii oculari ascunși sub pleoapa superioară. Membrele superioare și inferioare sînt contractate și degetele flectate. Degetul gros de la mîna și strîns în palmă. Copilul nu respiră. După aceasta încep mișcări ale ochilor și ale obrazului. Brațele și picioarele intră în mișcare de flectiune și extensie. Copilul urinează sau pierde scaunul. Această perioadă de convulsie durează unul până la două minute, după care urmează o relaxare musculară, copilul își recapătă cunoștința, respirația devine normală, iar fața își recapătă culoarea. În unele cazuri copilul nu devine conștient imediat după criză.

Cauzele convulsiilor la copii trebuie cercetate cu mare grijă. În primul rînd trebuie să se știe că convulsiile se produc mai des pînă la vîrsta de doi ani și se răresc o dată cu creșterea copilului. După vîrsta de șapte ani cazurile de convulsii la copii sînt foarte rare. În genere, dau cazurile de convulsii copii care poartă peceata unei eredități nervoase ca: epilepsia, nevrozile, isteria. Alte cauze sînt: alcoolismul părinților, diverse cauze debilitante ale copilului, nașterea prematură, rahitismul. În afară de aceste convulsii descrise mai sus și care au un caracter absolut benign, mai există și convulsii care se datoresc unor boli ale sistemului nervos, ale unor glande, ale tulburărilor metabolismului fosfo-calcic al copilului sau se ivesc în unele infecții etc. Acestea sînt într-adevăr mai grave, iar gravitatea lor nu este dată atît de convulsia în sine, cît de boala care o produce.

În tratamentul convulsiilor se recomandă mult calm, mai ales din partea mamei. Pînă la sosirea medicului copilul va fi dezbărcat și culcat pe spate, cu capul înclinat într-o parte, pentru a împiedica astuparea laringelui prin mucozități. Între dinții copilului se va pune un obiect oarecare, pentru a împiedica mușcarea limbii. Copilul nu trebuie bătuț pe obraz, aceasta putînd să-i prelungească criza. Se va apropia de nasul copilului un tampon cu cîteva picături de cloroform sau eter. Cînd convulsiile durează mai mult, copilul va fi învelit într-un cearșaf mușcat în apă caldă și bine stors, iar deasupra un cearșaf uscat și o pătură. Este bine ca mama să urmărească pe cît îi este cu putință cauzele aproximative care provoacă convulsiile și să le relateze medicului, singurul în măsură să interpreteze și să instituie tratamentul medical corespunzător.

În majoritatea cazurilor convulsiile care apar în plină stare de sănătate a copilului au un caracter benign și se răresc pe măsură ce copilul înaintează în vîrstă, nelăsînd nici un fel de urme.

Dr. Silviu GHEREA

MODA

Accesoriiile

Linia extrem de simplă a taioarelor și a rochiilor din anul acesta a făcut ca accentul în îmbrăcămintea să cadă pe accesorii, concepute de altfel într-o mare varietate de forme și culori.

Mănușile scurte sau trei sîrturi, pantofii cu toc înalt și virș ascuți, gențile din piele sau din material plastic și cordoanele late, din vinilin, sînt mai folosite ca oricînd. De culoare albă sau în tonuri pastel, aceste accesorii trebuie alese în așa fel încît să se potrivească la mîna multe rochii.

Bijuteriile de imitație, folosite foarte mult în ultimii ani, încăntă ochul, împodobesc și înfrumusează. Alesă cu gust și discernămint, bijuteriile trebuie să fie într-un acord perfect cu ființa generală. Pentru dimineața, cerceii gen buton, făcuți fie dintr-o perla mare albă sau gri, fie din metal sau lemn vopsit, sînt cei mai indicați. Această formă avantajează în special femeile cu fața mică, slabă sau alungită. Femeile care au fața rotundă, rotundă, vor porta cerceii mai mici, de formă ovală, ușor alungită. Cerceii pandanți nu se poartă decît seara, la o rochie elegantă.

La o rochie simplă, uni, se pot purta mărgelile albe sau albastre, sau șirașuri de mărgelile multicolore, care sînt la modă anul acesta. Dar dacă rochia este imprimată, atunci ele nu se mai potriveșc și locul lor va fi luat fie de un colier de perle, fie de un șiraș de mărgelile în nuanța dominantă a materialului.

În general, la rochiile imprimate bijuteriile trebuie să fie extrem de simple. Broșele și clip-surile de metal, neornamentale sau cu pietre, se poartă după-amiaza și seara pe vremea taioarilor sau prînze la decolteul unei rochii elegante. Ceea ce ne înduie să se evite însă neapărat este folosirea mai multor feluri de bijuterii în același timp.

O floare prînsă pe rețea subliniază și reliefează ansamblul prin pata vie de culoare, dar alături de ea nu mai merg nici cerceii pandanți, nici broșele. Cel mult, un șiraș fin de perle.

Este de la sine înțeles că dimineața, la lucru, bijuteriile prea scilpitoare, cerceii pandanți, șirașurile multiple de mărgelile și brațările prea încărcate nu-și au locul, ele potrivindu-se numai la rochia de după-masă sau de seară.

Perlele însă pot fi purtate în orice împrejurare, chiar și la o fîntîna sport. Cît privește această podoabă a gîtului, dacă purtați coliere de perle în 2, 3 sau mai multe șirașuri, fiți atenți ca nu cumva prin purtarea lor să auzi naștere — prin contrast — unei comparații dezavantajoase pentru dinții dvs. lucru care, din păcate, se întîmplă adesea.

POȘTA REDACȚIEI

ALEX. BOTEANU — Blaj. Creșterea și menținerea părului sînt determinate de factori generali ai organismului, în special de sistemul nervos, de glandele cu secreție internă și de procesele de nutriție. Or, cum în unele privințe rolul acestor factori n-a fost încă precis stabilit, nu se poate pune un diagnostic în cazurile de cădere prematură a părului decît în mod experimental. Tratatamentul extern este un factor secundar, totuși sînt cazuri în care dă rezultate. Înceercați următoarea rețetă.

Ulei de ricin 50 gr;
Pilocarpină 1 gr;
Alcool 100 gr.

Cu acest amestec fricționați de 2-3 ori pe săptămînă rădăcina părului. Evitați să vă spălați prea des pe cap, iar atunci cînd o faceți, folosiți numai apă de ploaie și săpunuri neutre sau din acizi sulfonați.

CONSTANTIN JONCANU — com. Pîscu, raionul Galați. Se pare că faceți o confuzie între pistrii și coșuri. Trebuie să știți că pistrii sînt mici pete galbene ce apar pe față și pe brate în deosebi primăvara și în special la persoanele blonde, iar coșurile sînt bubule cu puncte negre în ele (comedoane) sau cu puroi (acnee inflamată). Ca să vă puteam da un sfat, trebuie să ne precizați, deci, dacă e vorba de pistrii sau de coșuri. În ce privește căderea prematură a părului, citiți răspunsul pe care-l dăm mai sus tov. Boteanu din Blaj.

ST. VELICU — Buzău. Faptul că electricitatea nu e folosită încă pe scară largă la tracțiunea automobilelor și a altor vehicule cu alimentație autonomă se explică prin greutatea momentană de a crea rezerve portabile de curent. Singurele posibilități în

acest domeniu sînt deocamdată acumulatorii și motorul de producere a curentului. Or, cu acumulatorul cel mai perfecționat nu poți parcurge mai mult de 80 de kilometri (fiind necesare apoi nu mai puțin de zece ore pentru reîncărcare), iar cu ajutorul motorului de producere a curentului problema se complică și mai mult, atît prin volumul acestuia cît și prin sursele de energie care trebuie să-l pună în mișcare. Oamenii de știință studiază desigur problema, dar pînă la soluționarea ei, electricitatea rămîne practic folosită numai acolo unde se poate menține un contact permanent prin cablu cu sursa de transmitere, adică la tramvaie, troleibuze, trenuri etc.

VASILE VOICU și CORNEL PÎRVU — Mizil. E foarte greu să vă spunem noi cum au fost dresați puricii din Nürnberg pentru spectacole de circ, deoarece faptul nu prezintă o problemă atît de importantă încît să fi constituit obiectul unor studii ample întocmite de specialiști și care să ne servească nouă ca surse de documentare. Spre a vă satisface totuși curiozitatea în legătură cu greutatea de 45 de grame pe care e capabil s-o transporte un purice,

lata publicăm fotografia în care puteți vedea cum e înălțat acesta la o trăsătură. Singura constatare științifică ce se poate face pe marginea acestei exhibiții de circ este că puricele e dotat cu o forță extraordinară în comparație cu talia lui.

FELICIA BARBU — Odorhei. Dacă e adevărat că prin transpirație se elimină unele toxine din corp, nu e mai puțin adevărat că totodată se elimină din organism și sarea. O transpirație exagerată nu e deci de loc sănătoasă. Consecințele nu întîrzie, de altfel, să se manifeste, prin oboseală intensă, prin slăbirea memoriei și a puterii de concentrare și chiar prin spasme musculare dureroase. Tratatamentul urgent în asemenea cazuri constă în repaos total la un loc răcoare și în îngurcitarea unei cît mai mari cantități de apă sărată. În concentrația de 1/4 linguriță la un litru de apă se poate bea la patru litri de apă în 12 ore).

COMAN DASCĂLU — București. Norii sînt formați prin mișcările ascendente ale aerului. În contact cu solul, aerul se încălzește și se înalță, fiind împins de alte straturi mai reci — și deci mai dense — care vin să-i ia locul. Înălțîndu-se, aerul se răcește, iar vaporii de apă pe care-i conține se condensează pe impuritățile din atmosferă (nucleele de condensare) și astfel iau naștere norii. Cînd gradul de saturație atinge o anumită limită, datorită gravității, picăturile de apă încep să cadă pe pămînt. Acesta este fenomenul care în limbaj popular se numește „rupere de nori”. În ce privește steele căzătoare, vă rugăm să ne precizați ce vă interesează: căderile izolate sau în grup (ploaia de stee), deoarece fenomenele nu sînt aceleași.

Arheologii cunosc numai cîteva vase de acest fel: unul descoperit la Scorțaru (Brăila) și care se află la Muzeul de arheologie din București, altul pe malul Niprului, la Certomlic și altul la Berlin.

Vasul descoperit în raionul Trușești și care timp de zece ani a fost folosit drept covată, fusese găsit sub un drum de care, în Valea Grădinilor de lîngă comuna Dingeni.

Identificat de prof. Simion Rața, directorul Muzeului din Botoșani, vasul se află acum expus în secția de arheologie a acestui muzeu.

F. URSEANU

ÎNCĂ O URMĂ A SCIȚILOR...

Pînă nu de mult o gospodină din satul Iacobeni, raionul Trușești, regiunea Suceava a folosit drept covată un vas mare de bronz de o neproțuită valoare arheologică. Este vorba de un vas scitic, vechi de peste 2500 de ani, folosit la vremea sa pentru sacrificarea animalelor. Piesa, care este bine păstrată, are drept ornamentație patru gazele executate cu multă măiestrie de către meșterii sciti.

Arheologii cunosc numai cîteva vase de acest fel: unul descoperit la Scorțaru (Brăila) și care se află la Muzeul de arheologie din București, altul pe malul Niprului, la Certomlic și altul la Berlin.

Vasul descoperit în raionul Trușești și care timp de zece ani a fost folosit drept covată, fusese găsit sub un drum de care, în Valea Grădinilor de lîngă comuna Dingeni. Identificat de prof. Simion Rața, directorul Muzeului din Botoșani, vasul se află acum expus în secția de arheologie a acestui muzeu.

B Î L C I

Ați fost vreodată la Moși? Exista înainte vreme, dinaintea barăcilor cu „comedii”, cite un vlăjgan în tricou vârgat care invita publicul, răcnind într-o străveche pilnie de gramofon: „Lume, lume, lumee! Da-te aproape lume! E „Feia“-femeia cu solzi de pește... Zice mamă, 'ice pește și vorbește sfranțuzește“...

De el mi-am amintit zilele trecute citind într-un ziar străin despre o tînără „vedetă” pariziană, pe nume Claire Never, invitată să se producă la Londra cu ocazia unui bal dat în scopul ajutoării „refugiaților”... La propunerea comitetului de organizare a balului, actrița a acceptat să apară într-un număr care trebuia să facă să vibreze pînă la punghă caritabilele inimi venite să-și dea obolul pentru rotunjirea fondurilor de ajutorare.

Astfel, dinaintea unei asistențe alcătuite din fracuri, clacuri, decorații, uniforme, blazoane — cu un cuvînt: tot ce are mai „de pret” societatea londoneză — „tulburătoarea” Claire Never apare într-o splendidă toaletă de seară pe care, adînc mișcată de soarta bieților refugiați, o va dezbrăca piesă cu piesă, rămînind în cele din urmă complet goală...

Și-n timpul acesta, după fiecare obiect dezbrăcat, dinaintea estradei pe care se „produce” actrița, miss Jane Campbell Orde, fiica baronului de Campbell Orde și secretara comitetului de organizare, anunță, ea și guristul din bilci, că fiecare piesă, inclusiv desuurile, sînt puse la licitație. Un fel de: „Lume, lume, lumee! Care dai mai mult, neamule!” — vorba guristului.

Și dacă-i bilci, apăi bilci să fie! Ce-ar fi să li se facă loc în program și jalnicelor figuri de „refugiați” (citiți: transfugi și trădători) în cinstea cărora are loc balul?!... Și tot așa, pe despuiate. Numai că în loc de haine aceștia să-și dea jos măștile de prigoniti și urgisiti, bărbile de patriotism lipite cu pap... Fiecare cu adevărata lui fizionomie morală: șerpi veninoși, păsări de pradă, rechini, broaște rîioase...

Ar avea miss Jane Campbell Orde ce prezenta. Eu, unul, uite, pareă o și aud:

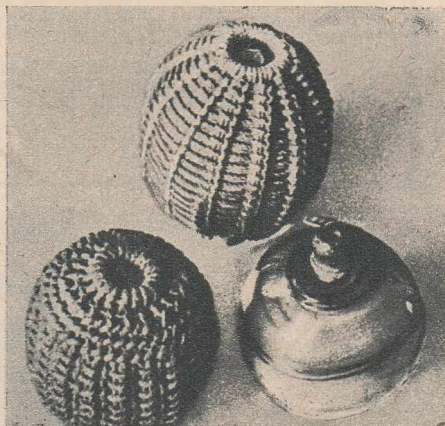
„Nemai pomenit, nemai auzit, lume! E păianjenul veninos fugit din Cuba... Omidaaa! Trece de rezi omida din Coreea de Sud!... Hiena scăpată cu mari sacrificii din Irak!” Sau: „E gîndacul verde cu diagonală și pistol... lumee! Zice mamă, zice pește: strigă patria-n franțuzește!...”

Muistro, muzik!“

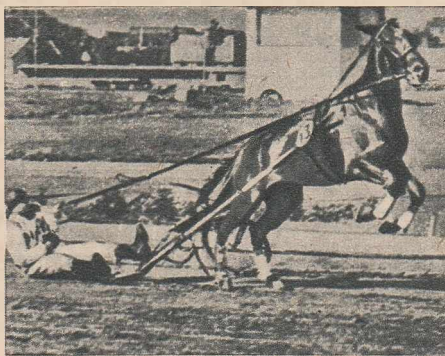
Silviu GEORGESCU

↑ **ÎN CENTRUL MOSCOVEI**, pe malul râului Neglinka, se află un monumental palat construit în secolul al XVI-lea pentru vestita familie de boieri Troekurov. Palatul, care a fost adesea vizitat de țarul Petru I, a suferit foarte mult în urma incendiului care a mistuit Moscova în 1812, cu prilejul invadării Rusiei de către Napoleon. În prezent palatul Troekurov este în curs de restaurare.

↑ **GRENADE DE ACUM 400 DE ANI**, folosite pe scară largă de către trupele imperiului otoman în războaiele lor de cotropire, stau, în prezent, inofensive, în vitrinele celebrului Muzeu de istorie din Dresda (R. D. Germana).

FINAL DE CURSĂ SUI GENERIS. În timpul unei alergări de trap de pe hipodromul din Göteborg (Suedia), unul dintre concurenți i s-a rupt sulkiul (trăsura cu două roți pe care e așezat conducătorul calului). Aceasta nu l-a convins pe concurent să întrerupă cursa, în ciuda poziției sale incomode.

NU NUMAI LUSTRAGII, ci și unii... frizeri din Dacca (capitala Pakistanului de est) își exercită profesia sub cerul liber. Probabil că în asemenea condiții nici igiena, dar nici... exigențele nu sînt prea mari... →

IM JAHRE 1922
WOHNTE HIER DER GROSSE
PROLETARISCHE RUSSISCHE
DICHTER
MAXIM GORKI
1808-1936
В 1922 ГОДУ
ЗДЕСЬ ПРОЖИВАЛ
ВЕЛИКИЙ ПРОЛЕТАРСКИЙ
РУССКИЙ ПИСАТЕЛЬ
МАКСИМ ГОРЬКИЙ

↑ **INTR-O CASĂ DIN HERINGS-DORF**, o stațiune balneară din R. D. Germană, și-a terminat Maxim Gorki în 1922, romanul „Universitățile mele”, ultima parte a celebrei sale opere autobiografice. În memoria acestui eveniment, pe casa în care a locuit și a lucrat Gorki a fost așezată o placă comemorativă, pe care se poate citi: În 1922 a locuit aici marele scriitor proletar rus Maxim Gorki (1868-1936).

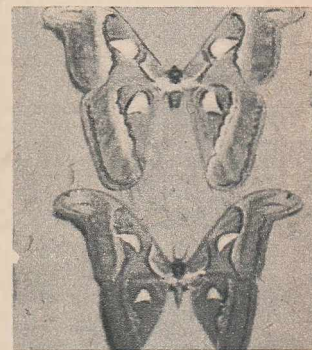
ȘTIINȚA REDĂ VIAȚĂ. Încășatorul de tramvai Turóczy Sándor din R. P. Ungară și-a pierdut într-un accident de cale ferată ambele brațe. El ar fi fost condamnat la o veșnică inactivitate dacă n-ar fi intervenit ajutorul frăcesc al științei medicale sovietice. Recent, la clinica ortopedică din Moscova, prof. N. N. Priorov i-a aplicat lui Turóczy Sándor două brațe artificiale, cu care accidentatul poate mîncea, scrie, săpa și, după cum reiese din fotografie, poate da de mîncare la pui.

← **DE 5 MILIOANE DE ANI!** Sub apele râului slovac Zitava arheologii din Brno au descoperit rămășițele scheletului unui rinocer, a trei mastodoni și a unui cal din era primară. Regiunea în care au fost făcute aceste descoperiri — mătură ale vieții de acum cinci milioane de ani — a fost declarată rezervă arheologică.

↑ **VICTIME ALE „RĂZBOIULUI RECE”.** Fotografia înfățișează o solemnitate de doliu, pe aerodromul din Neubiberg, pentru soldații morți în urma accidentului unui avion militar de tipul Noratlas. Folosind, ca și Hitler, lozinci patriotarde ca așa-zisa „eredință” în „împlinirea datoriei”, revanșarii de la Bonn, ce s-au demascat de mult ca ațlători la război, intensifică pregătirile militare, care se soldează adesea cu moartea a nenumărați tineri din R.F. Germană.

FAUNA BULGARIEI ESTE BOGATĂ. În R. P. Bulgaria pot fi înfîluite aproximativ 50.000 de specii de animale și insecte. Dintre acestea se pot enumera nu mai puțin de 3.000 de specii de fluturi. În fotografie: fluturile „Atlas atlas”, originar din India, cel mai mare din lume.

SEMNIIFICAȚIA UNEI CRIZE DE GUVERN

de Franco FORTUNATTI—(ziarist italian)

Italia s-a aflat recent, din nou, sub semnul crizei de guvern. Acesta nu este un fapt neobișnuit pentru o țară care în ultimii cincisprezece ani a cunoscut atât de multe căderi de guvern. Chiar în acest an Italia a mai fost zguduită de o lungă criză, care a durat, după cum se

știe, peste două luni și a luat sfârșit prin formarea cabinetului condus de Fernando Tambroni. Dar actuala criză are o semnificație cu totul deosebită, care depășește faptul în sine al căderii guvernului Tambroni.

Guvernul Tambroni a luat ființă în încercarea marii

burghezii monopoliste de a stăvili amploarea luptei masei muncitoare, pentru satisfacerea revendicărilor lor economice. Venirea la putere a guvernului Tambroni n-a reușit însă să înfrângă lupta masei. Greva națională a celor 2 milioane de muncitori agricoli, a celor 400.000 de familii de dijmași, grevele generale ale muncitorilor de la șantierele navale, ale metalurgistilor, constructorilor, ale salariaților din PTT, gaze etc. — iată succint marile acțiuni de luptă din ultimele luni ale masei italiene.

Pe de altă parte era evidentă încercarea cercurilor democrat-creștine, aflate la putere, de a reabilita în viața politică italiană Mișcarea Socială Italiană — partidul neofascist — cu ale cărei voturi a obținut, în parlament, investitura guvernului Tambroni, respins de partidele democratice.

Poporul italian, care a cunoscut tragica experiență a fascismului, a știut să vadă dedesubturile manevrelor reacțiunii. Primele săptămâni ale lunii iulie au fost martore ale unui mare avânt și ale unei creșteri a combativității masei populare. Semnalul luptei l-a dat marele centru muncitoresc Genova — oraș decorat cu „Medalia d'oro” a Rezistenței împotriva fascismului. Impresionanta manifestație antifascistă a celor 160.000 de genovezi a silit în cele din urmă autoritățile să nu permită fascistilor să-și țină congresul partidului lor în acest oraș. Manifestații de mare amploare au avut loc în întreaga Italie, în cursul cărora intervenția brutală a poliției s-a soldat cu uciderea a 10 muncitori și rănirea a peste o mie de manifestați. Răspunsul masei muncitoare la aceste violențe a fost atât de impunător, încât a constrâns chiar și unele pături ale burgheziei să ceară demisia cabinetului Tambroni.

Victoria poporului italian a fost obținută datorită unei largi unități a tuturor forțelor antifasciste, strânse în jurul Consiliului național al Rezistenței, care grupează comuniștii, socialiștii, social-democrații, republicanii, reprezentanți ai tuturor păturilor sociale. Această unitate, realizată în focul luptei și care reprezintă unul din aspectele cele mai importante ale acestei victorii, stă la baza largii mișcări de masă, în continuă dezvoltare, pentru o schimbare radicală a actualului curs al vieții politice italiene și orientarea ei pe linia rezolvării problemelor urgente ale țării, așa cum cer adevăratele interese ale poporului italian.

ROMA: Clonire între poliția călare și manifestații antifasciști în Piața San Paolo.

TORINO: Demonstrație antifascistă organizată de Consiliul național al Rezistenței.

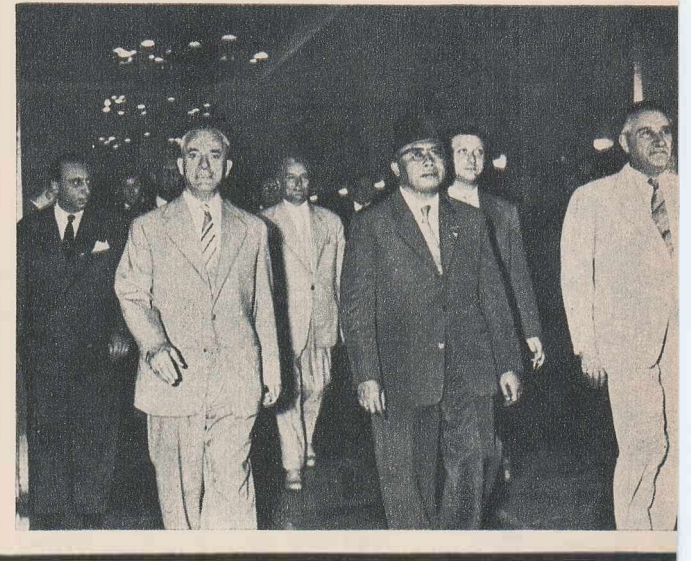

REGGIO-EMILIA: Un moment din lupta de stradă dintre manifestații și poliție.

VIZITA DE PRIETENIE A MINISTRULUI-PRIM AL INDONEZIEI, DJUANDA

Ne-a vizitat țara domnul Raden Hadji Djuanda Kartawidjaja, ministru-prim al Indoneziei. Cu prilejul acestei vizite au avut loc tratative româno-indoneziene. În fotografia redăm două imagini: de la sosire și din cursul vizitei sale în Capitală.

PALERMO: Unul din cei doi muncitori ucși de poliție în ziua de 7 Iulie. Martorii oculari au văzut cum acesta, deși se afla rănit, la pământ, a fost împușcat apoi mortal de un polițist.

REDAȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

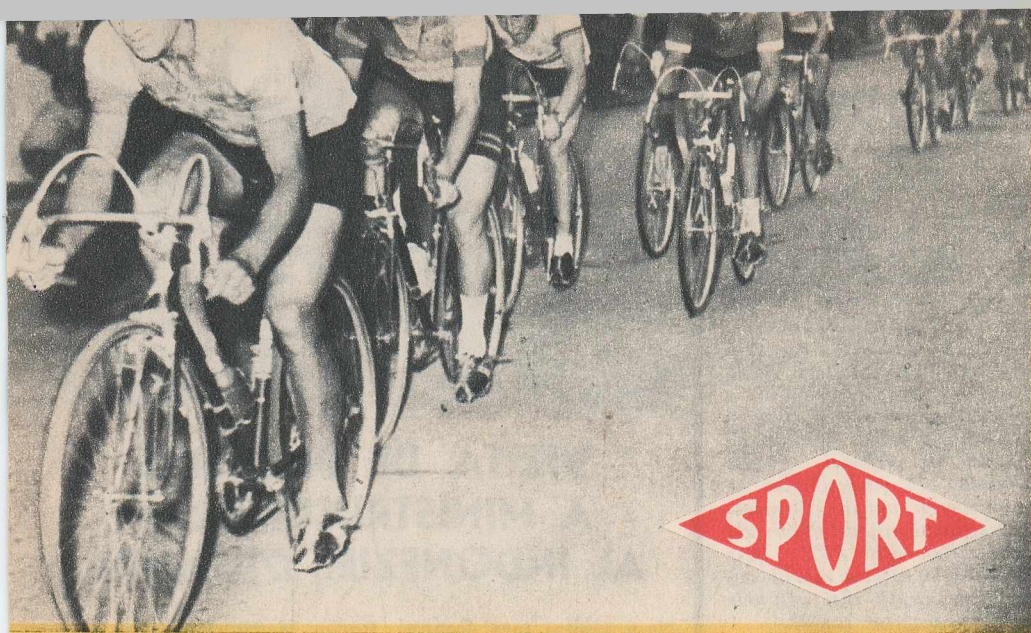
Căsuța Poștală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la
factorii poștale și difuzorii voluntari din
întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Cicliștii noștri au avut și ei o activitate bogată, întrecându-se în compania unor rutieri belgieni în două curse, una contra-cronometru pe echipe, iar cealaltă pe circuit. Fotografia reprezintă un aspect din cursa desfășurată pe circuitul din str. Mator Coravu.

CANOTORII DIN R.P. UNGARĂ

se pregătesc pentru Olimpiadă

— corespondență din Budapesta —

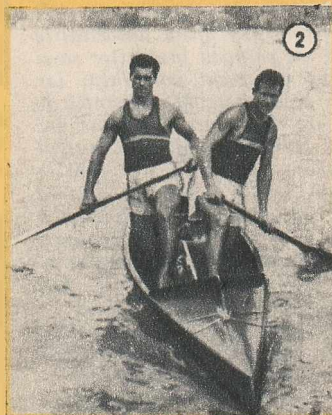
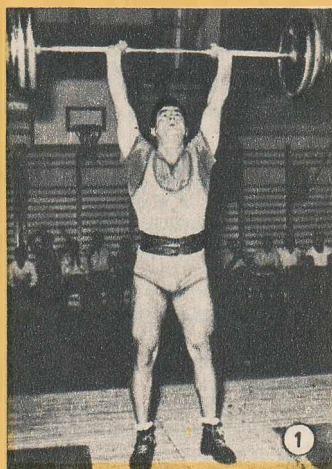
Dacă an de an întrecerile din cadrul campionatelor naționale ale R.P. Ungare sînt întîmpinate cu mare interes, cu atît mai mult anul acesta apropierea Jocurilor Olimpice face ca acest interes să fie mult crescut și antrenamentele să se desfășoare cu o deosebită intensitate. Obișnuitul loc de antrenament al canotorilor unguri (caiac și canoe) este brațul de la Ráckeve al Dunării. I-am vizitat acolo pe sportivii cuprinși de emoția ultimelor pregătiri. Antrenamentele au loc de două ori pe zi: dimineața și după-amiaza. Canotorii au atins o formă excelentă, iar acum obiectivul lor principal este ca această formă bună să rămînă constantă. La aceasta îi obligă nu numai strălucita serie de victorii obținute la ultima ediție a Campionatelor Europene, ci și faptul că în ultima vreme canotajul a cunoscut un avînt uriaș, mai ales în Europa. Cele mai vădite progrese le-au făcut canotorii sovietici, germani și romîni.

Înclintele, adevăratul raport de forțe nu va fi lămurit decît cu prilejul Jocurilor Olimpice de la Roma.

① Perechea Farkas-Törő „trage” încă spre țintă, în timp ce perechea Szente-Mészáros se recrează după antrenamentul de dimineață.

② Cea mai bună pereche de canotoare maghiare, la caiac dublu: Bánfalvi-Egredi, după antrenament.

③ Kemersej Imre, cel mai tînăr membru al echipei selecționate a R.P.U., n-are decît 19 ani. Totuși palmaresul său cuprinde multe victorii. În anul acesta a eucerit primul loc la concursurile probei de caiac de o persoană, categoria seniori, pe distanța de 500 de metri.

CENTRUL ÎNAINȚAȘ A MURIT ÎN ZORI

de Al. MIRODAN

Inițiativa revistei „Teatrul” de a publica în numărul pe iulie o piesă de teatru închinată dramei unui sportiv trebuie subliniată de cîteva ori.

O dată, pentru că piesa scriitorului argentinian Agustín Cuzzani confirmă dreptul vieții sportive la reflectarea prin artă și nu numai prin schițe de mîna a doua sau comedioare cinematografice de mîna a patra sau prin inevitabilul „caz” al fotbalistului care se îngîmfă de pe urma succeselor, înjură de ceară și trebuie, urgent, reeducat. „Centrul înaintaș a murit în zori” este o dovadă a putinței fotbalistului de a furniza substanță literaturii contemporane, asemeni tuturor semenilor săi. Drama sportivului nu este de ordinul superficialității, ea nu trebuie privită cu îngăduință și de sus, ci încrezător, cu convingerea că acolo se va găsi o nebanuită cantitate de suflet. Să-l aplaudăm la cronica sportivă pe Agustín Cuzzani pentru serviciul adus ideii la care fimem de atîta vreme și de atîtea pagini de revistă și care se exprimă prin fraza că sportul nu este bocanc, ci un fenomen uman al secolului.

Mai trebuie să subliniem inițiativa revistei „Teatrul” și pentru că piesa aleasă nu abordează aspectele minore ale fotbalului, ci faptul esențial al sportului în capitalism: transformarea jucătorului de valoare... în valoare financiară, transformarea centrului înaintaș în marfă, echilibrarea atletului cu benzina sau ciorapii de nylon. Cacho Garibaldi, eroul piesei, este un înaintaș de talent, dar clubul la care joacă a ajuns pe pragul falimentului și singura soluție pare a fi vânzarea lui Cacho contra unei sume salvoare. Cacho nu vrea, suporterii nu vor în ruptul capului, clubul n-ar prea voi nici el, dar creditorii vor și, pînă la urmă, Garibaldi ajunge să fie vîndut... la licitație. Piesa lui Cuzzani este o farsă (tragică). Ideea licitației este o îngroșare voită, cu scopul de a reliefa esența raporturilor sociale dintre patron și jucător. Aici se află meritul principal al lucrării, înfățișarea sportivului în chip de marfă pură. Garibaldi nu mai e om, a devenit obiect. Acum începe drama fotbalistului. Vin creditorii la el acasă, însoțiți de portărel și îi aduc la cunoștință următoarele:

Portărelel I (înaintînd) „Domnule Garibaldi! Vi se aduce la cunoștință hotărîrea judecătorească prin care prîitul „Nahuel Athletic Club” a fost condamnat la plata sumei de 250 de mii de pesos societății anonime de asigurări „Confianza”, în calitate de reclamant, sub sancțiunea execuției silitte. Un delegat al corpului de portărie de pe lîngă tribunalul în raza căruia domiciliază domnul Aristides Garibaldi, jucător profesionist al clubului „Nahuel Athletic”, divizia întâi, se va prezenta la locuința acestuia și va proceda la punerea unui sechestr asupra persoanei sale cu respectarea tuturor formelor prevăzute de lege. De asemenea va notifica celui sechestrat că, dacă în patruzeci și opt de ore prîitul „Nahuel Athletic Club” nu va achita suma revendicată de reclamant, plus dobînzile legale și cheltuielile de judecată, numitul jucător Aristides Garibaldi va fi adjudecat la licitație publică celui mai bun ofertant”.

Ceea ce se va și întîmpla, Garibaldi fiind atribuit miliardarului Lupus, precum un cal, un fotoliu Louis XV sau colecția de mărci poștale a lordului Salisbury. În cinci minute. Fără ca el, omul pus la licitație, să aibă dreptul a rosti un singur cuvînt. Ca un cal adică, un fotoliu Louis XV sau colecția de mărci poștale a lordului Salisbury. Aici se încheie drama și începe tragedia.

① O interesantă competiție internațională care a marcat sfîrșitul săptămînii trecute, a fost întîlnirea de haltere dintre reprezentativele R.P. Romine și R.D. Germane. Fotografia de față îl prezintă în plin efort pe sportivul romîn Lazăr Baroga, cîștigător la categoria simețrea.

② În decorul pitoresc al lacului Snagov, speranțele olimpice ale U.R.S.S., R.P. Ungare, R.S. Cehoslovace și R.P. Romine s-au întîlnit într-o tradițională competiție de caiac-canoe.

Regata Snagov a fost dominată și de data aceasta de sportivii sovietici. O comportare frumoasă au avut și concurenții romîni, cîștigători a două probe. Iată în fotografia noastră cuplul Sidorov-Iacovici, învingători la canoe-dublu.

FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII

„CINTEC DE LEAGĂN” (foto 1), o producție a studioului „Moldova-film” din Chișinău, ne aduce sub ochi copilăria și apoi adolescența unei tinere sovietice născută chiar în ceasurile cînd fasciștii dezlăntau războiul asupra țării sale. Aurica, prunc ale cărei prime zile de existență sînt însoțite de infernul exploziilor și al incendiilor, de vaterul atîtor oameni loviți

de urgia războiului, găsește brațe duloase, ocrotitoare, care se jertfesc pentru a-i salva viața. Aurica crește fără părinți, dar societatea sovietică, această mare familie caldă și grijulie, îi călăuzește ca o busolă sigură pașii prin viață. Și se făurește astfel, dintr-un copil orfan, un om în înțelesul plin al cuvîntului: modest, generos, sensibil, plin de încredere în puterile sale,

„CĂPITANUL DABAC” (foto 2), producție a cinematografului cehoslovace, ne pune în prezența unui om care are, fără îndoială, merite în lupta pentru eliberarea națională a Slovaciei de sub jugul ocupanților fasciști, dar care — așa cum ne este înfățișat — rămîne mai mult sub trasăturile unui revoltat anarhic, mînat de impulsul momentului și nu de judecata chibzuită

a comandantului de partizani. Viteaz, întreprinzător și ofiter talentat, Dabac se alătură mișcării de partizani din Cehoslovacia mai mult pentru a se răzbuna sau a uita o dramă personală, din păcate, urmărindu-și viața de luptător ilegalist, cineștii cehi nu surprind schimbările intervenite în psihologia capitanului cînd acesta, încadrat într-un colectiv de muncă,

este influențat de oameii cu o înaltă conștiință socială. Din aceste pricini, „Capitanul Dabac” rămîne numai la nivelul unui film de acțiune și fapte trespădante.

„PRINȚESA CU STEAUA DE AUR” (foto 3), de asemenea o producție a studiourilor cehoslovace, dăruiește copiilor, tineretului și chiar vîrstnicilor o poveste în care e vorba de o prințesă frumoasă, bună și la locul ei, de un Făt-frumos viteaz și invincibil, de un rege hrăpăreț, bătrîn și crud, de o doică isteată, o poveste din care nu lipsește morala sănătoasă a basmului popular (nu averea ei calitățile morale aduc fericirea). „Prințesa cu steaua de aur” reprezintă un spectacol cinematografic făcut cu pricepere, imaginație, chiar dacă istoriograa a mai fost povestită mîntului public în alte zeci de variante.

PREȚUL 2 LEI